N:r 1. Årg. 19. 1 JAN. 1914. Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Ett ord för det nya året. — Vårt sista missionsmöte i Hoyang. — Stormötet i Yuncheng den 8—10 nov. 1913. — Brefafdelningen. — Missionshunden. — Familjenotis. — Anmälan. — Meddelande. — Sparbössetömning.

En *missionsvän* i ordets verkliga betydelse har i och med vår ädla, älskade och vördade änkedrottning gått ur tiden. Vi tacka Gud för hvad hon under sin lefnad var såsom en föresyn i gudsfruktan och enkla seder, för hennes varma intresse för all kristlig verksamhet, som tog sig så många praktiska uttryck, för hennes bönelif, hennes gedigna personlighet och rika begåfning.

S. M. K., som i henne hade en trofast vän, skall alltid med tacksamhet och saknad erinra sig denna ädla furstinna.

Ett ord för det nya året.

Om du ock måste gå genom vatten. — Es. 43: 2.

Hur underligt, Herre, du förer din brud,
Du klär henne ofta i lidandets skrud.
Dock aldrig min smärta har varit som din,
Då du blödde på korset för synden min.

Så sjöng en gång en svensk prinsessa. Nu är hon ett konungabarn i himmelen. Medan hon lefde här på jorden, var hon också ett konungabarn. Dock sjöng hon i vemodig tonart så skönt om hur underligt Herren förer sin brud. Se, äfven hon, som var barn till en konung, både en jordisk furste och konungars Konung, måste gå genom djupa, djupa vatten.

Det finns människor, som mena, att lifvet i Gud liknar fjärilens, att det är ett lif i idel solsken. Men denna uppfattning är alldeles oriktig. Hela bibeln motsäger den och likaså Guds församlings historia. Det är sant, att lifvet i Gud är ett lif i frihet, ljus, solsken och glädje. Och den, som icke vet det, äger icke lifvet i Gud. Men detta är blott den ena sidan. Vi äro kallade att äga Herrens fullkomliga glädje men äfven att bära korset i Mästarens fotspår. Den kristendom, som icke präglas af detta, är utan värde — utan märg, utan saft, utan frukt.

Läs igenom det sköna 43:e kapitlet hos profeten Esaia! Där börjar profeten: "Frukta icke, ty jag har förlossat dig; jag har kallat dig vid namn, du är min." Och så fortsätter han:

"Om du ock måste gå genom vatten. —"

Herren har gifvit sitt heliga folk en härlig ställning. Han har återlöst det från synden med alla dess fruktansvärda följder, från döden, helvetet och satans makt. Han har gifvit det ett härligt namn och utkorat det till sin egendom. "Du är min", säger han. Men under sin vandring här på jorden måste Guds folk ofta gå genom vatten, djupa, djupa vatten. Det visar Israels folks historia, det visar ock enskilda Guds barns historia.

Stanna ett ögonblick inför den tilldragelse, du så väl känner till — Israels utgång ur den egyptiska

träldomen! Vid detta tillfälle måste Guds folk bokstafligen gå genom djupa vatten. Herren kunde med sin starka arm ha lyft sitt folk *öfver* hafvet. Men det gjorde han icke. Hans folk behöfde gå just *igenom* vattnen.

Hvarför?

För att lära sig att vandra i tro, steg för steg, för att lära detta underbara: "Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, eller genom strömmar, så skola de icke fördränka dig." Månne Israel någonsin fick lära känna sin Gud härligare, än när det gick steg för steg genom de djupa, väldiga vattnen?

Eller stanna ett ögonblick vid Pauli lif! Var det icke ett lif, som steg för steg utgjorde ett bevis för denna stora sanning: "Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig. Strömmarna skola icke fördränka dig."

Läs så det härliga 8:e kapitlet i Romarebrefvet! Från början till slut talar det om frihet, seger och härlighet. Men ändock säger aposteln:

"Hvem skall skilja oss från Kristi kärlek?" Och så nämner han bl. a.: "Nöd eller ångest."

Nöd — ångest — det är ett par af de djupa vatten, aposteln tänker på, och hvilka han åter och åter måste genomgå. Men så tillägger han:

"I allt detta öfvervinna vi härligen genom honom, som har älskat oss."

Öfvervinna vi härligen — d. v. s. vattnen skola icke fördränka oss, utan vi skola föras härligt igenom, alldeles oskadade.

Eller stanna vid martyrernas med blod skrifna historia! Var det icke som en störtflod af djupa, djupa vatten, som gick öfver Guds lilla barnaskara? Fingo de icke djupa, heliga erfarenheter af detta? Hur många timmar af outsäglig ångest har icke dessa tre hundra års historia kunnat upptecknа! Men strömmarna fördränkte dem icke. Guds lilla församling gick segerrikt fram genom böljorna alldeles som Israel ur det Röda hafvet.

Eller stanna inför en tilldragelse, som ligger oss ännu närmare — Luther i Worms. Kunde vi ha lyssnat till hjärtats slag hos den ensamme munken, där han stod midt i fiendernas böljande haf, så skulle vi nog hafva hört det klappa såsom aldrig förr. Men strömmarna fördränkte honom icke.

När vi begrunda detta — Guds härliga frälsning, i det han för sitt folk genom alla de djupa vattnen, så kan icke hjärtat låta bli att fråga: "Hur är väl allt detta möjligt? Hur kunde det gå till, att icke Daniels vänner blefvo förtärda af eldslågorna, att han själf icke blef söndersliten af lejonen, att satan icke fick öfverhand öfver Guds församling, att Luther kunde gå oskadd ut ur de mäktiga och rasande fiendernas led?

Herren visar oss till ett ord, som han själf uttalat, och som är besläktadt med Es. 43: 2:

"Jag känner de mina och är känd af de mina."

Hos profeten Esaia heter det: "Du är min" — här heter det: "De mina." Gud betraktar de sina som sin dyrköpta och dyrbara egendom.

"Jag gifver dem", säger han, "evigt lif, och ingen skall rycka dem ur min hand. Min Fader, som har gifvit mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand" (Joh. 10: 29).

Här är den outsägligt sköna hemligheten. I all nöd och all ångest, under det Guds folk föres genom de djupa vattnen, har Fadern dem gömda i sin hand. Intet och ingen kan rycka dem ur den handen. Ingen fara, intet försåt, intet än så listigt anslag, intet våld, ingen djäfvul, ingen makt.

Månne vi förstå något af detta? Vi hafva hört därom och läst därom, kanske gjutit tårar af rörelse, när detta målats för oss. Men hafva vi också själfva erfarit det?

Det kan erfaras.

N. P. M.

Efter danskan.

Vårt sista missionsmöte i Hoyang

var det talrikast besökta stormöte, som där hållits. Vår flyttning till staden Hoyang hade också dragit medlemmarna från 4 utstationer i Hancheng-distriktet öfver till Hoyang, hvilket gjorde, att vi för mötesdagarna kände oss riktigt rika. Vanligen är det annars ett fåtal besökare i Hoyang.

Våra dopkandidater hade infunnit sig en vecka förut till dopklass, så vi samlade dem för detta ändamål ända till 4 ggr om dagen, och likväl hunno vi icke så långt, som vi ville med undervisningen. Icke mindre än 10 af dem, som undfingo dopet, hade varit patienter i min opieasyl under 1 till $2^1/_2$ mån. och under samma tid deltagit i från 2—4 klasser och möten om dagen, så de saknade icke kunskap om läran. Efter den nära bekantskap, vi fått göra med dem, kände vi oss utan betänkande kunna meddela dem Herren Jesu dop.

Af de 7 öfriga som döptes (de voro nämligen 17 inalles) voro 4 från Peh shui hsien, vår senast för evangelium öppnade stad, och dessa kommo riktigt med en trosfrisk fläkt *till oss.* Vi hoppas, ja, känna oss förvissade om, att äfven vi fingo meddela dem någon andlig gåfva.

Gamle Liu Tzeng-ing var en ibland dem. Han förtjänar att bli särskildt omnämnd, ty ehuru först i våras omvänd till Herren har han en läxa att meddela äfven gamla kristna. Hans hem är beläget $2^1/_2$

sv. mil från vårt lilla kapell i Peh shui, och ehuru han är 60 år gammal och vägen har 3 backar, som tillsammans äro omkr. 3/4 sv. mil långa, gör han *hvarje söndag* denna mödosamma färd för att få *tillbedja* i Herrens hus, åhöra predikan och deltaga i undervisningen. Visserligen medför han en liten åsna, som han och sonsonen tura om att rida på. Den sista milen låter han emellertid en sin dotter rida. Han hälsar nämligen alltid på hos en dotter och måg, som bo en mil från Hoyang, och får dem med till mötet. Mågen döptes tillsammans med honom. Ibland får han också med sig en annan dotter (40-årig), och som hennes fötter ännu icke äro lösta, måste hon rida. När hon är med, få fadern och sonsonen Peh-en*) vandra till fots hela vägen. Den sista milen tura båda systrarna om att ha åsnan.

När jag var i Peh shui, kom Liu med de sina fram vid 9-tiden på f. m. till kapellet, och efter bibelklassens slut på e. m. reste de hem vid 4-tiden. Detta innebar, att han måste ha varit uppe vid 3-tiden på morgonen och icke kunde vara hemma förrän tidigast vid 10-tiden på kvällen.

"Blir ni inte mycket trött, innan ni hinner hem?" sporde jag honom en dag. "Nej, nej, Herren styrker mig. *Herren styrker mig!*"

"Har ni alltid varit en så duktig fotgängare?" frågade jag vidare. — "Nej, för all del! Innan jag blef omvänd, grufvade jag mig för att gå bara 15 à 20 "li" på dagen; men numer vaknar jag alltid af mig själf vid 3-tiden på söndagsmorgonen och kan icke med bästa vilja stanna i sängen. Jag tänker bara på att komma fort till Guds hus, och då jag varit där, skyndar jag sedan lycklig och tacksam hem."

Ack, att våra "goddagskristna" ville skärskåda sig inför denna spegel! Själf erkänner jag villigt, att ingen människa i Kina kommit mig att blygas såsom gamle 60-årige Liu. Tänk, att söndagligen i ur och skur gå 5 sv. mil för att få höra Herrens ord! Det är, hvad Liu har gjort nu i 6 mån. Två gånger har han vandrat den 18 sv. mil långa vägen till och från Hoyang för att bli döpt. Nog bör väl Herrens välbehag hvila öfver honom.

För öfrigt var mötet likt de flesta. Högtidligt kändes det ju, att såväl br. Aug. Berg som Hugo Linder kommo och deltogo i mötet. Intressant var också vår sista allmänna samling, som fick karaktären af ett "endeavour"-möte. Ordet lämnades fritt, och den ene talaren hade ej hunnit ned från talarstolen, förrän den andre "*sprang*" upp. Jag kunde knappast få afsluta mötet. "Jag måste säga något, innan vi sluta", hördes det från både den ene och andre af bröderna nere i salen. "Om jag ej får tala, blir jag olycklig", utbrast en 59-årig lärare, då han för andra gången ville upp på predikstolen. Därpå frambar han en allvarlig varning till församlingen att ej i likhet med honom under gångna tider vara olydig mot Guds röst. Jag önskar, att ni skola slippa "äta så mycken bitterhet", som jag fått göra. *Och det slippa ni, om ni bara lyda Gud!*"

*) Denne är nu i vår skola i Hancheng och kommer antagligen att döpas där i höst.

Därpå afslutade jag med Jesu sista ord i bergspredikan. Så var det offentliga mötet till ända.

Vid det därpå följande församlingsmötet beslöt församlingen att ur egen kassa möblera de 3 nya predikoplatser, vi i sommar öppnat inom Hoyangdistriktet, samt att hyra en bättre lokal för en af dem.

Glada och tacksamma mot Herren skildes vi därpå åt.

Hancheng i okt. 1913.

Rob. Bergling.

Stormötet i Yuncheng den 8—10 november 1913.

Just nu ha de sista af mötesdeltagarna, glada och lyckliga öfver hvad Gud under dessa dagar gifvit dem, återvändt till sina hem. På fredagskvällen började mötet. Från stad och land kommo de för att fira högtid.

Personligen fick jag en hel predikan genom att se familjen Li med sina tre barn. Båda makarna döptes vid stormötet i våras. De ha vuxit i nåden och troget vittnat om Jesus. Nu döptes en bror till familjefadern, så nu hör hela familjen Gud till, och barnen söka de uppfostra i tukt och Herrens förmaning.

De försörja sig genom sömnad. Två symaskiner äro i gång dagen i ända. Inne i den lilla butiken äro stora traktater uppklistrade på väggarne, och när söndagen kommer, hänges en skylt ut, på hvilken står: "I dag är hvilodag". Butiken hålles stängd, och hela familjen kommer till gudstjänsten. En flicka, som är tio år, är sköterska för sin lilla ettåriga syster och sin treårige bror, en förtjusande liten parfvel, men full af lif och odygd. En äldre bror, tolf år gammal, går i missionens skola i Chiechow.

Den andra personen, som döptes, är mor till vår trogne evangelist, Shïh, som varit i vår tjänst i 18 år. Sedan bibelkursen i våras har det hos henne varit en hjärtats fulla öfverlåtelse. I det hemmet är stor glädje, ty nu vandra alla på samma väg. Dessa, som så länge "hängt med", ha utgjort vårt särskilda böneämne, och nu har Herren svarat. Prisen med oss hans namn!

14 sökare antogos. De synas alla vara uppriktiga, och vi hoppas att till nästa möte få döpa dem.

Det var ett godt möte, ehuru ej någon särskild rörelse. Ordet predikades dock med kraft och mottogs af åhörarna.

Predikanten *Hsieh* med hustru, som döpts i *Hancheng*, öfverflyttades nu till denna församling. Han arbetar med nit i gatukapellet, och hans hustru är varm för Herren. Vi hoppas, att äfven hon skall blifva till nytta i arbetet.

Denne *Hsieh* och församlingsmedlemmen *Liu Tsuen ren* blefvo af församlingen enhälligt valda till församlingsråd (ling hsiu). En smärtsam plikt var det dock att vid detta möte nödgas utesluta vår missions förste vän och medhjälpare, *Chang Chïh heng*, samt hans dotter *Ma nao*, känd af många

missionsvänner hemma. Likt Demas ha de fattat kärlek till denna värld, och genom att stå kvar bringa de endast vanära öfver Guds namn. Jag vet, att det finns många som under tårar ropa till Gud för Ma nao. Upphören ej! Herrens hand är ej för kort, men kanske tillåter Herren henne att gå ännu längre bort för att få henne att besinna sig. O, må dessa båda genom edra förböner och Jesu Andes hjälp blifva återupprättade!

En annan församlingsmedlem, hvars vandel varit otillfredsställande, skulle förmanas.

Vår tjänarinna, *Li ta sao*, blef af församlingen mottagen. För öfver tjugu år sedan utvandrade hon tillsammans med sin man och flera andra från provinsen Shantung till denna provins. Såväl hon som hennes man voro kristna. Hon hade ej varit länge i Shansi, förrän mannen dog. Af sin svåger blef hon därpå såld till en hednisk familj, och under tjugu års tid var hon borta från Gud och skild från umgänget med hans folk. Innan revolutionen utbröt, besökte hon oss ett par gånger och var äfven med på en bibelkurs, men ej förrän i våras, då bibelkvinnorna besökte henne, lät hon sig åter fattas af Gud. *Ma ta sao* läste för henne om Josef, och det tycktes gripa henne. Likt Josef hade hon ju själf blifvit såld! Under de månader, hon varit hos oss, har hon varit trogen och visat stort nit i att läsa och komma framåt. Alltså har församlingen ökats med fem personer, under det att två uteslutits.

Men jag glömmer ju nämna om vår privatlärare *Fann*, som några dagar före stormötet blef döpt. I 7 à 8 år har han varit hos oss, men hans ärbara vandel, hans plikttrohet och Guds godhet ha varit honom nog. Ingen skulle kunna peka på något i hans lif, som ej var rättfärdigt. För några månader sedan blef han sjuk i vattensot. De troende besökte honom. Han var alltid så förnöjd och glad och tyckte, att han hade det så bra på allt sätt. Om Guds godhet talade han alltid, men om Jesus aldrig. Honom tycktes han ej behöfva. En dag besökte vår bibelkvinna *Ma* honom, och till henne talade han på samma sätt. "Det finns något, som är bättre än detta timliga, och det är Jesus. Älskar ni honom? Har han förlåtit edra synder? Utan honom finns ingen frälsning." Ungefär så talade hon, läste så upp några bibelställen samt bad med honom. Det såg ut, som om denna olärda kvinna fick vara medlet i Guds hand att visa honom hans synd och föra honom till Jesus. Från denna stund tyckte alla, som besökte Fann, att en förändring inträdt. När evangelisterna från gatukapellet en dag besökte honom, sade han till dem: "Tala ej så mycket om annat utan tala om *Jesus!*" Han hade fått se, att intet annat höll för honom, när han snart skulle stå inför Guds ansikte.

Flera gånger talade han om, att han längtade efter dopet. Vi trodde, att han vid stormötet skulle kunna döpas tillsammans med de öfriga, men då var han sämre.

Evangelisten gick dit och frågade, om han nu längtade efter dopet. Med strålande ansikte svarade han: "Ja". Och samma dag fick han sin längtan uppfylld. Han svarade klart och tydligt men var mycket klen. Tidigt påföljande morgon fingo vi bud om, att han slutat. Han hade bestämdt uttryckt sin önskan, att ej något hedniskt skulle få förekomma vid hans graf.

Den 4 november hölls en sorgegudstjänst i sorgehuset, och sedan följdes han till grafven af två bland missionärerna, seminarieeleverna och ett par evangelister. Fann hade före sin död yttrat, att han djupt ångrade, att han ej under sin krafts tid haft en lefvande tro och fått tjäna Gud.

Yuncheng den 11 november 1913.

Augusta Berg.

P. S.

Vid vårt stormöte hade vi besök af doktor King, tillhörande Kina Inland Missionen. Han är endast 26 år. Var nu på väg till Lanchowfu i det aflägsna Kansuh. Hans far och mor voro båda under en lång följd af år missionärer i Kina Inland Missionen. Dessutom har han fyra mostrar och en yngre syster, som äro missionärer i Kina. "Hudson Taylors barnbarn" få flera af dessa yngre missionärer heta, ty ofta är förhållandet det, att deras föräldrar hade fått sin missionskallelse genom honom.

En ganska stor skara missionärsbarn arbeta nu som missionärer i detta land. "Den rättfärdiges släkte skall varda välsignadt", och större glädje kan väl knappast beredas föräldrarna, än då deras barn fortsätta det arbete, för hvilket de gifvit sina lif.

Puchowfu den 7 nov. 1913.

Kära vänner!

Gud är vår starkhet!

Nu är det inte för tidigt, att jag låter höra af mig. Under min vistelse i Yuncheng var jag inte riktigt kry, men nu är jag frisk och glad igen.

Det kanske intresserar eder att höra om fröken Nylins och min resa från Y. och hit; den var rätt äfventyrlig. Den 20 okt. skulle vi resa från Y. Vi voro i ordning för resan tidigt på morgonen, men inte förrän vid 5-tiden på e. m. kommo våra kärror, och då var det för sent att resa den dagen. Vi skulle ha en stor kärra för alla sakerna och en mindre kärra för oss själfva. Den stora var förspänd med 2 mulåsnor och 1 häst och den mindre med 2 åsnor.

Kl. 7 nästa morgon fingo vi ändtligen begifva oss af. Allt gick väl till Haichow, där vi stannade ett par timmar hos syskonen Tjäders. Öfver natten skulle vi stanna på ett värdshus i Y-hsiang, en stad belägen omkring 2 mil från Haichow. Vi hoppades

hinna dit i god tid på kvällen, men ett par, tre km. från värdshuset fastnade den stora vagnen i en lergrop, och de stackars selbrutna djuren orkade ej draga den ur fläcken. Vår kusk tog den ena af våra åsnor för att hjälpa de andra, men det tyckte den inte om utan slet sig lös och sprang sin väg i mörkret. Körkarlen var borta en god stund, innan han kom tillbaka med åsnan. Ett nytt försök gjordes nu med den stora kärran men utan resultat. Min kamrat och jag fingo sitta där i kylan och vänta både länge och väl. Vi tackade dock Gud, att det inte var i provinsen Honan, där det är så godt om röfvare. Men några dagar efteråt fingo vi höra, att ett 50-tal röfvare varit just i den trakten, röfvat en brud från ett bröllop och fordrat 500 täl (omkr. 1,300 kr.) till lösen för henne. Vi ha ej ännu hört, om den stackars bruden blifvit befriad. —

Sedan vi väntat där på vägen öfver 3 timmar, kom vår körkarl och sade, att han ville skjutsa oss fram till värdshuset. Sedan skulle han vända om och hjälpa de andra, som inte kunde komma fram med den stora vagnen. När vi kommo till stadsporten, var den stängd, och det dröjde en god stund, innan de voro villiga att öppna. Fröken Nylins visitkort hade emellertid en god verkan; när de fingo det, öppnade de genast porten. Först kl. $^1/_2$12 på natten kommo vi fram till vårt natthärberge. Vi mottogos af några yrvakna kineser, som hjälpte oss in med våra saker och sedan skulle se på allting och fråga om allting. Min gråa filthatt har en svart och grå snodd kring kullen. De trodde, att det var en orm och undersökte hatten mycket noga, innan de förstodo, att det inte var farligt. När de ändtligen voro färdiga att gå, talade värdshusvärden om, att 6 män lågo i rummet innanför vårt, och att vi inte skulle bli rädda, om de på morgonen ginge igenom vårt rum. Min kamrat förklarade då, att vi måste ha ett annat rum, och det fingo vi också. Efter en stund kom värden åter med en gammal halmhatt, som han satte för fönstret, ty papperet, som tjänat som fönsterglas, var till största delen bortrifvet. — Körkarlarna kommo inte till värdshuset förrän kl. $^1/_2$6 på morgonen. De hade fått arbeta hela natten med den stora vagnen. Ja, *tålamod* behöfves, då man skall färdas på kinesiska vägar! Trötta och hungriga, som de voro, sade de ändå så vänligt till oss: "Ja, nu ha vi hindrat eder på resan igen." Detta med tanke på, att vi fått vänta på dem en hel dag i Yuncheng.

Vid 4-tiden på e. m. kommo vi till vårt hem i Puchowfu. Här hälsades vi på det hjärtligaste välkomna. Skolflickorna mottogo oss med sång. Alla voro så glada öfver, att "Y-chiao-sï", fröken Nylin, hade kommit tillbaka. På kvällen hade vi på "kangen" i skolflickornas sofrum bön inför Guds ansikte och ett tacksägelsemöte, för att han hjälpt och bevarat alla under oroligheterna och åter låtit oss mötas i frid.

Dagen därpå blefvo vi af kocken, portvakten och en gammal trotjänare här på stationen bjudna på fin kinesisk välkomstmiddag. Vi fingo inte mindre än 36 rätter, efter kinesiskt sätt att räkna, och maten var så väl tillagad. Jag har nog inte ätit någon middag förut, som kostat så mycken tid, omtanke och kärlek. Det är riktigt rörande att se, hur tjänstaktiga och tillgifna kineserna kunna vara.

Följande dag började mötesdeltagarna komma, ty församlingen här skulle ha stormöte. Hela dagen kommo män, kvinnor och barn åkande, ridande och gående. Allas ansikten lyste upp, när de sågo sin kära "Y-chiao-sï" hemma igen, och fröken Nylin var nog lika glad öfver återseendet. Ja, det var en fröjd att se dem alla, ty de sågo så glada och lyckliga ut. Det kändes svårt för mig att inte kunna tala med de kära gummorna, som hälsade mig så varmt välkommen.

Den 24 okt. på kvällen började stormötet. Tio voro anmälda till dop, och af dem blefvo 7 antagna. Vi gingo alla till en liten sjö ett stycke härifrån. Vid stranden voro 2 tält uppsatta för dopkandidaterna. Närmast stranden stodo kvinnorna och ett stycke ifrån de troende männen. De höllo ett rep för att hindra de nyfikna skarorna att tränga alltför nära. Ack, att alla dessa, som af nyfikenhet kommit dit, kände sanningen och vägen till evigt lif! Efter dopet talade evangelisterna till folkskaran. När vi på kvällen samlades till nattvardsmöte, sade en af kvinnorna, då hon mottagit vinet: "Tack, käre Jesus, att jag får dricka ditt blod, som renar mig från alla synder." Ja, det var en dyrbar, högtidlig stund, och afslutningssången: "Gud oss lede, tills vi åter möts", sjöngs med kraft. —

Den 29 okt. reste hvar och en till sitt, styrkta och vederkvickta för nya strider och uppgifter. Gud gifve, att ingen måtte duka under i kampen, utan att alla, som börjat på vägen, måtte bli bevarade. Bedjen för dem, kära vänner, ty de kristna i ett hednaland ha det i många afseenden svårare än vi, som vuxit upp i ett kristet land! Bedjen särskildt för de nydöpta, att de bli bevarade i Kristus Jesus samt redskap i Guds hand att vinna många af sitt eget folk!

De innerligaste fridshälsningar till kända och okända vänner från

Eder i Herren tillgifna
Svea Wibell.

* * *

Utdrag ur bref.

Från Juicheng skrifver missionär *O. Carlén* den 4 nov. 1913:

. . . Församlingen här tillträdde den gård, de intecknat, först i sept. Den är intecknad på 5 år för 200 täls = 500 kr. Hela det distrikt, vi nu fått att arbeta uti, sträcker sig utmed Gula floden. En större bergskedja utgör dess gräns i norr, floden i söder. Till detta distrikt hör staden Ping-lu, några köpingar, däribland Meitihkai, där fröken Hallin förr varit stationerad, samt större och mindre byar i hundratal.

Sedan vi kommo hit, ha vi haft arbetare, som reparerat, ty allt var ganska förfallet. Samlingslokalen ha vi ännu ej fått färdig. Till talarestol och bänkar finnas ej pengar, ej heller till skylt utanför

porten, som är så nödvändigt. Vi bedja och hoppas, att det ena såväl som det andra må komma. Herren vet, hvar han har sina trogna skaffare... Vi äro ock vissa om att vännerna hvarken vilja eller kunna i sina böner glömma själarna och arbetet här.

I söndags var församlingen samlad här på stationen för första gången. Ingen enda af männen uteblef, och af kvinnorna saknades blott två, den ena på grund af kroppslig svaghet. Många utomstående från staden voro äfven med och lyssnade uppmärksamt till ordets predikan.

Efter mötenas slut bjödo vi de troende på en enkel middag, med sökarna omkring 40 personer.

Besökande komma dagligen. Ibland äro gästrummen alldeles fyllda. Kvinnorna torde vara öfvervägande till antalet, hvarför Gerda och bibelkvinnan hafva fullt upp att göra. Bedjen med oss Herren, att en skördens tid må bryta in för Yuicheng!

Fröken M. Hultkrantz skrifver från *Sinan d.* 9 nov. 1913.

"Han gifver kraft åt den trötte och stor styrka åt den maktlöse."

Det är nu söndagsmorgon. Här på stationen hvilar högtidsstämning, men eljest höres från granngårdarne, huru de snickra, slakta m. m. Det är stort se en liten skara, som, om än i skröplighet, dock vill följa Mästaren. — Den 11. Längre hann jag ej i söndags, ty kl. 9 var första gudstjänsten, kl. 11 högmässa och därefter Herrens nattvard. Kl. 3 var det bibelklass, och sedan vi druckit kaffe, fingo gossarne följa med oss ett stycke utåt landet för att få litet frisk luft. Hemkomna hade vi aftonbön. Ingen får nu gå utan lykta i staden, och därför hafva vi i regel aftonbön redan vid $^1/_2$6 eller 6-tiden, så att gossarne skola hinna hem, innan det blir mörkt. — Vi hafva två lärare. Den ene heter Shao, den andre Iao. Den sistnämnde kände, att världen ej kunde tillfredsställa honom; ingenstädes fann han frid. Han hade beslutat att "gå in i tempel" för att om möjligt på den vägen vinna frid. Så ledde Gud hans steg hit till missionsstationen. Här fick han höra evangelium, köpte en bibel och fann, hvad han sökte. Nu är han döpt, lärare i skolan och mycket plikttrogen. Han har gått igenom mycken nöd på grund af röfvares bragder, men ser ändå alltid glad och lycklig ut. Ett bevis på Guds frälsande och uppehållande makt. Han är mäktig i de svaga. — Ännu härja röfvare i trakten. I dag hafva de i staden fångat en, som hade på sig öfver 900 kr. En kvinna från en by $1^1/_2$ fjärdingsväg härifrån var här i dag för att få ett sår i hufvudet förbundet och omsedt. Det fick hon i går natt, då röfvare plundrade hennes hem. I går och i dag hafva ett par personer af rang varit här för att tacka Maria för undfången sjukhjälp. Den ene hade hört sägas, att hon skulle resa hem och kom så med en afskedsgåfva och hedersbevisning. —

I morgon är det kvinnornas syförening. De äro ej många men samlas hvarje onsdag, och sedan försäljer vår f. d. kock, Tsao-sï, arbetena, och pengarna tillfalla missionen. En del af gossarna använda med stor glädje sina lediga stunder till att sticka strumpor och virka dammhanddukar. Sitt första arbete få de, sedan försäljas de andra.

Den 14 nov. Det är nästan som en dröm, att man i början af förra månaden var hemma i Sverige och nu varit här i snart två veckor. Här är till det yttre sig ganska likt. Många behålla fullkomligt den gamla klädedräkten med flätan och hälsa på gamla sättet, andra hafva kortklippt eller halflångt hår, något slags utländsk mössa eller hatt och hälsa genom att buga sig på vårt sätt. Men att med den utländska hufvudbonaden följer att ej behålla mössan på inne, tyckes mången ej hafva en aning om. Kvinnornas klädedräkt är i våra trakter alldeles som förr. På stationen är det sig likt; till och med blommorna stå som förr, äro lika gröna och friska; ja, nerier, astrar och löfkojor stå i blom. Något är dock förändradt. I det gamla skolhusets ställe reser sig nu ett nytt, präktigt sådant. Barnens och våra gemensamma böner om ny skola äro besvarade. Hur den kunnat uppföras, är ett under i våra ögon. Skolan har två klassrum nere och sofrum ofvanpå. Trappan upp till dessa är ju smal och ej så lätt att komma uppför, om man har något att bära, men när Gud gifver den lilla gård, som skjuter in mellan missionens hus, blir detta lätt att ändra.

Det är glädjande att då och då få bevis på, hurusom barn från icke troende hem få vara till välsignelse i sina hem. Denna vecka berättade en liten nioårig skolgosses mamma, att hennes lille gosse, Tehin, hvarje dag, när han kommer hem från skolan, samlar folket i den gården, sjunger och läser om Jesus. Modern sade sig härigenom ha fått lust komma till mötena, likaledes en annan kvinna från samma gård.

Här på stationen äro vi alla krya. Eljest är det mycket sjukligt, sannolikt en följd af hungerstiden. Då fingo många svälta, och nu, när de fått att äta, tåla de ej födan. Flera ha dött i hungertyfus. Äfven flera af våra församlingsmedlemmar ligga i feber. När man ser, hurusom flera af dessa ligga på jordgolf, utan ens en strråmatta under sig och utan det ringaste att svepa omkring sig, då frammanas ovillkorligen ett tack till Gud för all hans godhet mot oss.

Från *Yuncheng* skrifver missionär *V. Wester* den 20 nov.

Efter nyåret hoppas jag vi få börja bygga det under så många år påtänkta nya kapellet i Puchow. Tillräckligt med medel finnes nog ej därtill ännu, ehuru församlingen själf kommer att bidraga med åtminstone en tredjedel, men jag hoppas det som fattas skall komma i rätt tid. Herren vet, hvad vi behöfva. Vidare äro vi i behof af ett boningshus med lämpligt samlingsrum för kvinnor. Som vi nu hafva det, blir detta arbete naturligen mindre tillfredsställande tillgodosedt. Men det är ondt om sådana hus, och, som sagdt, äfven knappt om medel för anskaffande af ett dylikt.

Missionshunden.

För våra små missionsvänner.

Två små syskon, Nelly och Karl, strävade tillsammans uppför den branta backen, som ledde till lantbrukaren Pils egendom. De voro åtföljda av Fylax, sin präktige hund och trogne lekkamrat.

"Stackars gamla Fylax!" utbrast Nelly plötsligt med tårar i ögonen. "För dig blir det en sorglig dag, då du nu måste lämna oss, som älska dig så mycket. Ack, om du bara visste, med vilket *stort* arbete du får hjälpa till!"

Fylax såg upp i sin kära lilla matmors tårdränkta ansikte, liksom ville han säga: "Jag förstår nog litet, vad det är fråga om, efter du är så ledsen. Men hur kan du egentligen vara så grym att vilja skiljas från mig, att vilja sälja mig?"

En tid förut hade barnens mor, som alltid brukade mellan kl. 5 och 6 på e. m. ha en lässtund med sina små, läst högt om några små barn, som voro berövade både sin syn och sin hörsel eller ock bruket av sina lemmar. Vem, så slutade berättelsen, är villig att offra något för dessa olyckliga små, så att de få lära något och få någon ljusning i sin så dystra tillvaro? Det grep Nelly och Karl djupt att höra om dessa vanlottade små, och en varm önskan uppstod inom dem att få göra något till lindrande av deras nöd. De själva hade det ju så gott på alla vis.

"Vi *måste* hjälpa dem på något sätt", förklarade Nelly.

"Men vi ha ju inga pengar", invände Karl. "De slantar, vi få var lördag, bruka vi ju ge till missionen, och inte kunna vi sluta med det för att börja med något nytt."

Nelly såg mycket betänksam ut. Karl hade rätt i detta. Men var det då ingenting, de kunde göra? Bäst det var, fick Nelly en tanke. "Karl", utbrast hon, "nu vet jag, vad vi kunde göra. Fylax rå du och jag riktigt om, och fast han är vår allra bästa vän, skulle vi kunna skiljas från honom. Vi ha honom ju bara för vårt nöje." Men blotta tanken på att behöva skiljas från Fylax var för mycket för Nellys känsliga hjärta, och hon började häftigt snyfta.

Modern, som åhört barnens samtal, drog det snyftande barnet till sig. "Det är bäst", sade hon, "att ni riktigt lugnt överväga saken, så att ni inte göra något, som ni sedan få ångra. Vi hålla alla av Fylax och skulle sakna honom mycket och jag tror också det vore tungt för Fylax att skiljas från oss."

"Nej, vi ska' *inte* skiljas från Fylax", ropade Karl. "Jag åtminstone vill inte ge bort min halva andel i honom. Stackars trogna, gamla Fylax!"

"Men skulle du inte vilja det, om *Gud* behövde honom?" frågade Nelly genom sina tårar.

"Inte kan Gud använda Fylax"? svarade Karl. "En hund kan inte gå ut som missionär, och inte kan jag förstå, vad gagn han skulle göra de vanföra barnen."

"Vi skulle naturligtvis *sälja* honom", förklarade Nelly.

"Jag tror inte", svarade modern, "att det blir så lätt att finna en god köpare. Men nu ska' vi inte tala mer om saken i kväll. Ni måste riktigt be Gud visa er, vad han vill."

Flera dagar gingo, varunder både Karl och Nelly sågo mycket allvarsamma ut. En dag, när tidningen bars in, fästes Karls blick på en stor annons. Den hade till rubrik: *En gårdshund* och var undertecknad av en lantbrukare vid namn Pil, som bodde i grannskapet. Han nästan darrade, när han läste igenom den. Kunde det vara möjligt, att Gud ville ha detta offer av honom och Nelly? Han förstod på grund av annonsen, att Fylax skulle passa. Men o, hur skulle det gå att leva utan Fylax?

Både Karl och Nelly älskade Herren Jesus, och hur de språkade om saken, blev det för dem båda klart, att de för Jesu skull borde skiljas från sin kära lekkamrat, och föräldrarna ville i detta fall icke utöva något tvång på dem.

Så kom den dag, då syskonen företogo den tunga, vandringen till lantbrukaren Pil.

Denne tyckte om hunden men skrattade, när han hörde det pris, barnen begärde, fyrtio kronor. "Jag bjuder tio", förklarade han. "Ä' ni nöjda med det?"

"Nej", ropade båda barnen, som förstodo, att detta var underbjudet.

"Nå, låt mig säga, att jag lämnar tjugu kronor nu, och att om jag är nöjd med hunden, få ni tjugu till om ett halft år. Vad säga ni om detta förslag?"

Barnen svarade, att de skulle fråga sina föräldrar.

Stackars Fylax började ömkligt tjuta, när han såg barnen gå ifrån honom, och det var med stor möda herr Pil kunde hålla honom bunden.

* * *

Några månader hade gått. "Har frun hört nyheten?" frågade brevbäraren en dag, då han träffade Karls och Nellys mamma. "Fylax har ju räddat lantbrukaren Pils liv."

Och så berättade han, hur lantbrukaren, icke fullt nykter, aftonen förut hade tagit en genväg hem och därvid gått ned sig i en liten tjärn. Härvid hade den kloka hunden hoppat efter och dragit honom i land.

Samma dag kom ett litet ekipage, förspänt med en ponny, från lantbrukaren Pil med förfrågan, om Nelly och Karl kunde få göra ett besök i hans hem, emedan han och Fylax hade något att säga dem. Och barnen fingo gärna fara för sina föräldrar.

"Hör på, småttingar", började herr Pil, då de små gästerna infunnit sig, "jag var verkligen inte mycket hövlig mot er, när ni i höstas kommo hit med Fylax, och nu vill jag be er om förlåtelse samt säga, att ni hade rätt och jag orätt. Fylax *är*, som ni sade, en missionshund, och för *mig* har han varit en missionär. Jag har lärt mig en läxa, och ni och Fylax ha hjälpt mig att lära den. Tala nu om för mig, om ni ännu arbeta för de där små vanföra barnen, som ni berättade för mig om — ni se, att jag inte har glömt, vad ni sa'"

"Ja, och vi ha fått *se* några av dem", svarade Nelly ivrigt.

"Nå, då ska' ni här få 200 kr. från Fylax och mig", fortsatte herr Pil. "Jag känner, att jag är skyldig er de pengarna, för Fylax har räddat mitt

liv. Ja, han vore värd minst tio gånger så mycket, ty *var* hade jag nu varit, om han inte dragit upp mig ur vattnet?"

Barnen sågo på varandra, och lantbrukaren tolkade deras blickar.

"Ja", sade han, "ni vill inte säga ut det — men ni förstår det, *jag hade varit bland de förlorade*".

Barnen kunde icke heller nu säga ett enda ord, och det behövdes icke, ty Gud själv talade.

* * *

Tio år ha nu gått, sedan Erik Pil — den för sin otro och sin gudlöshet så kände lantbrukaren — lämnade sitt hjärta åt Gud, och varje nyårsdag sedan dess har han i Guds heliga namn givit tionde av all sin inkomst för att hjälpa sådana elända, som icke kunna hjälpa sig själva. Den gamla egendomen har blivit en medelpunkt för allt gott verk. "Missionshunden" hade fört välsignelse med sig in i hans hus.

Familjenotis.

Meddelande har ingått, att den 11 december 1913 sammanvigdes missionär *Verner Wester* och fröken *Gertrud Halldorf*. Må Herrens välsignelse hvila öfver detta förbund.

Makarna Wester lära få sin verksamhet förlagd till *Puchow*.

Anmälan för 1914.

Kina-Missionstidningen Sinims Land

anmäles härmed till missionsvännernas åtanke för det kommande året. Under sjutton år har den fått tjäna som en förmedlande länk mellan missionärerna och missionsförsamlingen på fältet samt missionens vänner i hemlandet; den har fått bära vittnesbörd om Herrens frälsande makt bland Kinas folk, hvilket länge räknats till de folk, som stått längst ifrån Guds rike. Under denna tid hafva vi varit vittnen till de mest genomgripande förändringar i Kina. De som hafva följt med händelsernas utveckling, veta, att missionen utgjort en af de verksammaste faktorerna i denna förvandling. Och hafva våra vänner med uppmärksamhet följt missionen under det förberedande stadiet af dess utveckling, hysa vi den tillförsikten, att de önska följa den äfven nu, då den genom allt, som nyligen tinat i Kina, trädt in i ett alldeles nytt skede. Allt tyder nämligen på, att den tid, som vi under de gångna åren kämpat och bedit för, nu bryter in, och att Kinas stängda portar öppnas på vid gafvel för Kristi vittnesbörd.

I medvetande om att vi stå vid själfva ingången till en sådan tid och inför de ökade kraf, som därför ställas på oss, vilja vi bedja eder: Förtröttens ej, utan deltagen alltfort med oss i vårt gemensamma arbete därute i Kina! Vi vilja också uttala önskvärdheten af att tidningen sprides i så vida kretsar som möjligt, att många flera än hittills må sättas i tillfälle att lära känna och stödja Kinamissionen.

Låtom oss äfven få säga ett varmt tack till alla, som under det gångna året hjälpt oss med tidningens spridning, och som i bön och utgifvande kärlek burit oss och vår verksamhet. Om dem, som hafva arbetat, säger Herren: "Deras gärningar följa dem efter".

Kina-Missionstidningen Sinims Land

kommer i likhet med föregående år att innehålla korta uppbyggelsebitar, artiklar om missionen, meddelanden från Svenska Missionen i Kina och andra fält, bref från våra missionärer, teckningar af infödda kinesers lif och verksamhet, illustrationer och berättelser för barn och unga, ämnen till tacksägelse och bön o. s. v.

Tidningen utkommer tvänne gånger i månaden, den första och femtonde.

Om 5 exemplar eller däruföfver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e ex. gratis.

När mindre än 5 exemplar tages, bör prenumerationen ske på posten. *Priset, postarvodet inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 35 och för halft år 70 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.*

Redaktionen.

Meddelande.

På anmodan meddela vi, att ett större möte för Svenska Missionen i Kina hålles i Örebro den 18 jan. 1914, hvarvid missionärerna Natanael Högman och Andrew Ericsson komma att medverka.

* * *

Meddelanden om större möten, som anordnas för missionen i landsorten, skola vi med glädje delgifva i tidningen. Därigenom kunna missionens vänner få tillfälle att stödja med förbön.

Sparbössetömning

kommer att äga rum Trettondagen på e. m. i Betesdakyrkan. Kl. 6 föredrag af missionär *Andrew Ericsson*. Missionsförbundets sångbok användes. Missionens vänner hälsas hjärtligt välkomna.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 2. Årg. 19. 15 JAN. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Guds ord och vår erfarenhet I. — "Bortom bergen", öppnade dörrar, kinesisk gästfrihet. — Brefafdelningen. — Ännu en högtidsdag i Yuncheng den 11 dec. 1913 — Litet om julfirandet på Barnens Hem julen 1913. — Ett godt svar. — Böne- och tacksägelseämnen. — Redovisningar.

Guds ord och vår erfarenhet.

Af *Axel Hahne.*

I.

Guds ord är oss gifvet, för att det skall ingå som en kraft i vårt lif, sammansmälta med vårt väsen. Endast på det sättet kan syftemålet vinnas med ordet: Guds viljas fullbordan uti oss.

Detta ord är den eviga sanningen; det kommer rakt från Guds hjärta, är en utstrålning af hans väsen och har därför en obegränsad makt öfver den, som på ett lefvande sätt blir delaktig af detsamma. Hvar och en sådan afgifver ock genom sin erfarenhet af ordets makt ett nytt vittnesbörd om dess sanning. Och Herren själf skall förvisso samla alla dessa heliga upplefvelser för att en gång i evigheten låta kungöra dem för alla himlars invånare. Dessa erfarenheter hafva nämligen evighetsnatur och skola bidraga att göra Guds namn stort. Ja, det skall säkerligen utgöra en del af vår salighet i himlen att minnas Herrens nåd och makt med oss under vårt jordelif samt att förnimma, det andra Herrens trogna haft samma erfarenheter. Hvilken skatt af omätligt värde denna samling af Guds rikes sanna annaler, dessa under af nåd! Huru skola icke änglarna med andlöst intresse lyssna till dessa underbara skildringar! Och huru skall icke himlen genljuda af allas vårt lof vid hvarje nytt under, som sålunda uppenbaras!

Hvad vi i vårt lif, äfven i de mest hvardagliga småting, få erfara af Guds ords sanning och kraft, är sålunda af stort värde icke blott för oss själfva och icke blott för denna tiden, utan för evigheten och för den triumferande församlingen däruppe, ja, för hela den himmelska härskaran. Herren är angelägen om att hans barn här på jorden skola få icke blott en rätt uppfattning af hans ord utan ock genom detta smaka den tillkommande världens krafter, så att hela lifvet gestaltas därefter och Guds vilja kan fullkomnas i oss. "Genom de dyra och stora löftena, som göra oss delaktiga af Guds natur", 2 Pet. 1: 4, skall detta ske med hvar och en, som låter dessa löften utöfva sin fulla kraft på sig.

Hvilken ställning intaga vi då till Guds nådelöften, och hvad verkan hafva de på oss och våra förhållanden? När vi läsa bibeln och träffa på ett af dessa löften, är då vår känsla den, att vi stå inför en förbindelse å Guds sida till hvar och en af oss personligen, och att vi utan vidare få begagna oss af denna förbindelse? När vi höra om forntida eller nutida märkliga bönhörelser, förefaller sådant oss naturligt, sedt i ljuset af Guds löften, eller söka vi helst bortförklara det underbara? När vi drifvas till bön och framlägga för Gud våra angelägenheter, erfara vi då, att vi stå ansikte mot ansikte med den store Hjälparen, och att något underbart måste inträffa i vårt lif såsom en följd häraf? Alla, som genom tron på Jesus fått sina synder förlåtna, ha ju erfarit en sådan makt af Guds nåd och hans löftens sanning, att de därigenom borde kunna vänta huru stora under som helst. Och Guds ord ger oss full rätt till sådana förväntningar. I Nya testa-

mentets fulla solljus se vi, att Gud tillämnat oss omätliga skatter af nåd. Vi borde icke gå förbi något af dessa härliga löften utan att få vår ställning till detsamma klar, utan att fråga: "Är detta riktigt sant? Gäller detta utan inskränkning *mig?* Vågar jag i min nuvarande ställning begagna mig däraf?"

Aposteln Pauli lif är ett det mest talande exempel på tillämpning af Guds löften i lifvet. Utom de särskilda bönetillfällen, som omtalas, med därpå följande erfarenhet, löper genom hela hans lefnadshistoria en tråd af beröring med en osynlig värld, ett oafbrutet umgänge med Gud, en helig Andes kraft, som lyfter honom öfver hinder, ger honom seger öfver frestelser samt fröjd under de svåraste lidanden. Och dock visar aposteln, att han intet annat är än en vanlig människa, men fattad af Guds nåd och behållen däri. Paulus löpte sin bana rakt fram, sedan han erhållit den himmelska kallelsen, utan att se till höger eller vänster, blott förväntansfullt framåt. Skillnaden mellan honom och oss är kanske den, att vi ha låtit oss hejda af ting, som *synas*, och låtit det som är ofvanefter skymmas bort. Vi ha väntat *litet* och fått litet — med hvilken missräkning måste icke Herren tänka på oss, han, som ämnade oss så mycket!

"Men Gud hör ju icke alltid bön? Det har jag erfarit i mitt lif, och i själfva bibeln finns det också exempel därpå." Ja, nog måste Gud stundom säga nej till våra böner, åtminstone i fråga om det sätt, hvarpå vi mena, att bönhörelsen bör komma. Men han gör det därvid så, att det för oss icke kännes som ett afslag utan som nåd i annan form. Därför *berömmer* sig Paulus af hvad han vid ett sådant tillfälle fick erfara, och vi minnas, att Mose fick *se* det land, hvilket han bad om men nekades tillträde till. Af en audiens hos konungars Konung får man en sådan behållning, att hurudant svaret på själfva petitionen än blir, känner man sig vara föremål för Majestätets synnerliga nåd.

(Forts.)

"Bortom bergen", öppnade dörrar, kinesisk gästfrihet.

Det skulle bli stormöte i Juicheng, vår sist öppnade station! Syskonen Carléns hade nyss flyttat dit och nätt och jämt hunnit få i ordning. Den lilla staden är belägen bakom en lång bergskedja, som sträcker sig i öster och väster.

Evangelisten Hsieh Tao chuh var mig följaktig. Första natten lågo vi i Chiechow. Då vi påföljande morgon stego upp, funno vi, att ett tjockt snötäcke betäckte marken. Vi bestego våra mulåsnor och fingo nu äfven diakonen Kuoh med oss. Detta gaf en i sällskapet anledning att säga, det "tre visa män från östern" nu foro på besök till den lilla staden bortom bergen. Vår längtan var att som forntidens "vise" få se Jesus. Och så bar det af uppför berget och nedför detsamma och ett godt stycke ut på slätten, tills vi vid mörkrets inbrott kommo till vårt mål. Det var en alltigenom härlig färd. Det riktigt "doftade" nyfallen snö alldeles som i mitt eget fosterland.

Att vi blefvo välkomna, behöfver jag knappt säga. Våra vänner hade fruktat, att ovädret skulle hindra oss. Liksom vid alla stormöten, så var det ock nu högtidsstämning i luften. Och våra församlingsmedlemmar voro alldeles särskildt glada öfver att nu få fira högtid under eget tak. Huset har nämligen blifvit intecknadt för 200 täls. Missionen bor där hyresfritt, behöfver blott bekosta förekommande reparationer. Juichengförsamlingen har förut varit annex till Chiechow men är nu självständig. Under hela mötet, som var talrikt besökt, var undertonen en tacksamhetskänsla mot Gud, som gifvit församlingen ett eget hus att samlas uti. Kinesen är, om någon, lokalpatriot. Vi gladdes åt att få se flera af stadens inflytelserika personer närvarande. Det kändes öppet och mottagligt för evangelium, och vårt hopp stärktes, att Gud i denna del af sin vingård skall få uttaga en ej så liten skara för sin räkning.

Syskonen Carléns trifdes väl i sitt nya hem. Att döma af deras beskrifning hade det hus, de bebodde, genomgått en underbar förvandling, tack vare murareslef, varmt vatten och borste, snickare och tapetserare! Den som vet, huru kinesiska hus kunna se ut, då de under generationer bebotts af fattigt folk, som knappt mäkta komma ut med hyran, kunna fatta, att ägaren till detta hus med ej så liten stolthet brukar bedja att få visa sina vänner, huru hans hus nu ser ut. Ja, det var en treflig liten missionsstation, och må våra kära syskon länge där få lefva och verka sin Herres verk!

Efter stormötet i Juicheng styrde vi kosan till staden Pingluh, som också hör till vårt distrikt, men besökte i förbifarten syster Fredrika Hallins gamla station, Meitihkai. Denna plats har varit Juichengförsamlingens vagga. Vi gingo på eftermiddagen ut på gatan, predikade och sålde böcker. Folket var vänligt och den gamle husvärden mycket ifrig att åter få oss till hyresgäster. I en framtid bör köpingen öppnas som en utstation, ty den är en ganska liflig genomfartsplats.

Först andra dagens eftermiddag kommo vi fram till vårt mål. Pingluh ligger vid Gula floden och är en liten vacker stad, hvad de yttre omgifningarna beträffar, ty den är omgifven af bambulunder och grönsaksträdgårdar. Polismästaren i staden, som för en tid sedan var i Yuncheng och då köpte sig ett ex. af Nya testamentet, hade skrifvit och bedt oss bo hos honom. Vi gingo emellertid först till värdshuset men hade ej väl hunnit få våra saker af lastdjuren, förrän han kom och förde oss till sin bostad, belägen vid sidan af stadens rådhus. Från

det att vi kommo, och tills vi reste, bevisade han oss en utsökt vänlighet. Jag blef inkvarterad på hans kontor, där fem mausergevär och en sabel hängde på väggen, och när jag på kvällen lade mig, fann jag en sexpipig, laddad revolver liggande bredvid mig! Han bara smålog, när jag påföljande morgon uttryckte min känsla af obehag öfver sällskapet, och förklarade, att sådana vapen måste vi ständigt hafva omkring oss. I denna lilla stad kommo vi in i kretsar, som annars bruka vara stängda för oss, jag menar de litteräras. Nu kommo vi in midt i hela raden af föreläsningsföreningar, stadsfullmäktige, landtbruksskola, militärskola, högskola, och, jag vet ej allt. Alla voro ytterst förekommande och vänliga, och vi fingo oss erbjuden föreläsningsföreningens lokal (medicingudens tempel), för att där under en timmes tid predika för folket. Några af herrarna beklagade f. ö., att de ej få något folk, då de föreläsa, trots det att de ringa på en klocka. Sedan vi "ringt samman" under en fem minuters tid, hade vi emellertid en åhörareskara af ungefär hundra personer. Orsaken, hvarför de andra herrarna ej få något folk, fann jag vara tvåfaldig. Först och främst uppfatta de sitt åliggande som en plikt och lägga ej något intresse i dagen. De hålla sig för goda att själfva ringa i klockan och inbjuda folket. Vidare ha de ej så mycket att bjuda på i form af undervisning, som kan intressera folkskarorna. Vi fingo tala lifvets ord till en uppmärksamt lyssnande skara. När vi på eftermiddagen gingo ut i staden, sålde böcker och samtalade med folket, voro alla så vänliga. Nästa dag bjöd vår värd på middag. De ledande männen i staden voro också inbjudna. När vi reste, hyrde han mulåsnor åt oss och sände med soldateskort (röfvare grassera nämligen i bergen). Det sista, han gjorde, var att sända efter ett paket konfekt, som han stoppade i en bokpåse, så att jag skulle ha något att äta under vägen! För mulåsnorna fingo vi på inga villkor betala hyra. Var ej allt detta bra snällt? Bedjen nu någon gång för den mannen. Hans namn är *Tsui Tung shan*. Huru mycket Korneliisinne han har, kan jag ej säga, blott att han har Guds ord i sitt hem och ställer sig vänlig och forskande gent emot läran.

Vid hemkomsten till Yuncheng voro stadsportarna stängda. Det var redan sent. Sådant har händt mer än en gång, men aldrig har jag varit ute för en så noggrann undersökning som nu, innan jag och mitt sällskap kommo in. Orsaken var, att två dagar förut rykte spridt sig, att staden skulle anfallas af röfvare. Portarne hade då ej öppnats förrän efter middagen; alla hus i staden hade undersökts och flera häktningar företagits. Det visade sig sedan vara ett falskt rykte, men försiktighetsmått vidtogos i alla fall. Så var denna lyckliga och uppmuntrande resa slut. *"Davids nyckel" rostar aldrig.* "All makt är gifven åt *mig*", sade Jesus, och allt skall underläggas honom, som köpt oss åt Gud med sitt blod.

August Berg.

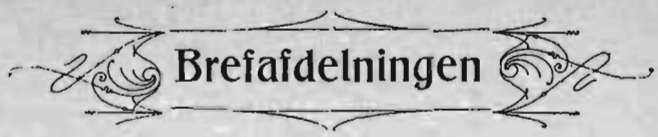

Juichenghsien den 17 november 1913.

Kära missionsvänner!

Väl eder då, som fån så vid alla vatten. Es. 32: 20.

Hemkom i lördags från en resa i byarna i sällskap med evangelisten Loh och bibelkvinnan Kuoh. Med mycken kärlek hafva vi blifvit mottagna i de troendes hem. Hos skräddaren Ching, där båda makarna äro troende, blef glädjen stor, ty ingen utländsk syster hade förut gästat deras hem. Fru Ching, som själf fick brådt med att laga middag, var mycket mån, att kvinnorna som kommo och gingo, skulle få höra evangelium, och vi försökte taga tillfällena i akt. När röken i grottan blef för svår, flyttade vi oss ut på gården. Gud bevarade oss från att taga skada af kölden.

I en annan by, där församlingsmedlemmen Iao bor, gingo vi ut för att träffa kvinnorna. Inkomna på en gård satt en 10 års flicka och tvättade sina hopkrympta fötter. Huden var delvis förstörd, och sår hade hon på tårna. Vi försökte öfvertala modern att ej mer låta flickan binda sina fötter, men hon låtsade ej höra. Efter en stund gaf hon dottern två långa mörkblå bindor, och flickan virade dem hårdt om sina såriga fötter, hvarefter hon stack in dem i de små spetsiga skorna. Det gjorde mig så ondt att tänka på följderna. Intet rent hvitt linne, ingen läkande salfva! Hurudana skulle dessa fötter blifva? — Jag frågade modern, hur många barn hon hade. "Inga", blef svaret. "Hvems äro då dessa två?" "Ack, de äro endast *flickor*, till ingen nytta!" Stackars flickor, de hafva i många fall intet värde i Kina! Är modershjärtat hårdt för barnen, är det äfven hårdt för Gud. Så var fallet här.

När vi reste oss för att gå, bådo en gammal man och kvinna, som nyss kommit, på det enträgnaste, att vi skulle stanna. De ville höra mer. Vi satte oss åter, och begärligt lyssnade dessa båda till evangelium. "Guds ord skall icke återkomma fåfängt."

I församlingsmedlemmen Tangs hem rökte äldsta sonhustrun opium. Stackars kvinna, hon rökte och drack opium för fyra täls = 10 kr. i månaden. Endast 27 år gammal såg hon ut att vara omkring 40 år. "Se inte på mig, frun", sade hon, "jag liknar inte en människa!" Tårarna rullade utför hennes kinder, då vi talade med henne om Herren Jesus, som förmår hjälpa äfven den djupast sjunkna. Hon fick löfte att komma till stationen för att söka bli begäret kvitt. Själf hade hon intet hopp och ingen tro, att det skulle lyckas, men ville ändå försöka. Må det lyckas den gode Herden att vinna hennes hjärta! Då är utgången viss. Många äro i samma läge. Det har gjort mitt hjärta ondt att höra den ena kvinnan efter den andra berätta om sitt begär efter opium.

Med tacksamma hjärtan till Gud kommo vi hem. Herren hade uppfyllt det löfte, vi fingo vid afresan, Joh. 8: 29. I går (söndag) hade vi mycket folk på mötena. Efter sista mötet var kvinnornas gästrum fullt med barn och kvinnor.

O, att Herrens Ande komme med kraft och verkade i hjärtana, så att ordet i Apg. 26: 18 ginge i uppfyllelse! Kära syskon, bedjen för oss och arbetet på denna nya plats!

Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Eder i Herren
Gerda Carlén.

* * *

Puchenghsien den 11 dec. 1913.

Kära missionsvänner!

De må offra lofvets offer och förtälja hans verk med jubel.
Ps. 107: 22.

Sedan jag den 14 nov. ankom hit, dröjde det endast 14 dagar, innan jag fick den stora glädjen att följa med fröken Rosenius och bibelkvinnan på en veckas besök till Peh-shui. Vi voro de första utländska *kvinnor*, som besökte staden, och det innebar, att det var det första tillfället för kvinnorna där att få höra evangelium. De voro så villiga att lyssna. Dag efter dag samlades en skara kvinnor i vårt rum och lyssnade 3 à 4 timmar, utan att uppmärksamheten minskades. En dag voro 75 kvinnor samlade före middagen, och vi kunde då för de besökandes skull ej äta middag förrän vid $^1/_2$5 eller 5-tiden på e. m. Sedan hade vi vanligen några kvinnor till vid 8-tiden. Några kommo igen nästan dagligen och förde andra med sig. Frk R. och bibelkvinnan turade om att tala och afbrötos endast af frågor angående "läran". De flesta frågorna rörde bönen. — Hvilka föreskrifter har man att iakttaga vid bönen? — Skall man gå till "evangeliesalen" för att bedja? — Skall man göra vissa bugningar? — Skall man tända rökelse? — Sedan frågorna besvarats, uttalades ofta af flera en önskan att få lära bedja. Då förestafvades några enkla böneord, såsom: "Herre Jesus, förlåt mig mina synder! Herre Jesus, fräls mig!" och halfhögt och allvarligt instämde många röster i bönen. — En kvinna sade: "Hur skulle vi kunna veta detta? Ingen har sagt oss det förut." Och så bådo de oss stanna eller komma igen snart, så att de skulle få lära mer. På denna plats finns ingen kristen kvinna, ingen, som kan läsa bibeln och därur hämta hjälp och råd, men alla syntes så allvarliga i sina beslut att dagligen bedja till den sanne Guden. Samma vecka, vi voro i Peh-shui, voro åtta män från landet där för att "studera läran". De hade sig förelagda vissa uppgifter, och hela dagarna med undantag af "matrasterna" hörde vi dem läsa. T. o. m. de två, som lagade maten, hjälpte hvarandra under detta arbete att lära något utantill, t. ex. "Fader vår". Vid morgon- och aftonbönen samt någon gång på dagen stämde de upp några sånger. Jag önskar, ni kunde ha hört den sången! Nog var den "mångstämmig", och när en var i slutet af en vers, kanske en annan var midt i versen, men hvad som var roligt var, att alla tycktes sjunga med en sådan hjärtefröjd. De voro alla så glada öfver att få lära litet mer om Gud och lära känna flera skriftecken, så att de sedan själfva skulle kunna läsa Guds ord.

Det ser ut, som om Gud på ett särskildt sätt verkade i Peh-shui. Det var, som om tankarna och intresset hos flertalet koncentrerades i detta ena: att lära känna den sanne Guden. På dessa få dagar kunde de dock endast få lära litet, litet. Evangelisten föreslog, att kvinnorna skulle få besök en gång i månaden. Men det kostar att resa. Peh-shui ligger $2^1/_2$ sv. mil härifrån. Viljen I bedja Gud, att han må fullborda sitt verk bland kvinnorna i Peh-shui samt gifva de personliga krafter och medel, som behöfvas för arbetet där?

Hjärtliga hälsningar från

Eder tillgifna
Ingeborg Ackzell.

* * *

Utdrag ur bref.

Fröken *Anna Eriksson* skrifver ombord å ångbåten till Hankow den 27 nov. 1913.

. . . Jag är så tacksam för den tid, jag fått vara hemma, och hoppas kunna gripa arbetet an härute med nytt mod och nya krafter. Genom Guds barmhärtighet anlände vi välbehållna till Shanghai den 16 nov., på dagen 11 år, sedan jag andra gången kom till Kina. Fast det var söndag, var mr Merit från K. I. M. vänlig nog att komma oss till mötes, och snart sutto vi vid tebordet i Kina Inlandmissionens hem.

I Shanghai fick jag tillfälle vara med en gång på missionärernas allmänna bönemöte. Det var talrikt besökt, och jag var så glad att höra om en särskild mission, som upptagits bland rickshawmännen (skottkärremännen) i Shanghai. Jag kunde knappt återhålla tårarna, när jag hörde mr Mathieson, en f. d. polisman, berätta om detta lofvande arbete bland de föraktade och ofta illa behandlade rickshaw-männen.

Vi hade i sällskap ut till Kina en troende fängelsedirektör från Shanghai. Han berättade hårresande saker från nattlifvet där. Det är verkligen hög tid, att någon på allvar tager sig an de fattiga, okunniga och ofta råa gatuarbetarne.

Säkert vilja vännerna hemma vara med och bedja om välsignelse i detta missionsarbete? Shanghai har växt ut betydligt. Skaror af utländingar slå sig ned där, och gudlöshetens ande synes taga öfverhand. Människor vilja i allmänhet ej taga emot inbjudning till ett religiöst möte utan fara ofta ut i vrede mot den, som vågar räcka fram en biljett.

Hankow den 30:de. Kommo hit i går morse och äro nu färdiga att fortsätta färden med tåg i morgon kl. 9 f. m. Tåget går fram till Chengchow

i ett sträck. Dit komma vi visst kl. 11 e. m., och så kommer tåget till Honanfu kl. 5 nästa morgon.

I dag har jag varit i Londonmissionens kapell och haft en klass med kineskvinnor. Ack, hvad det är roligt att vara bland kvinnorna härute igen! Det värmer hjärtat att se deras glada ansikten. Väl finnes det sorgsna också ibland dem, men det är ju till dessa, vi ha kommit att bringa tröst.

Fröken *Frida Prytz* skrifver den 11 dec. från Puchow.

. . . I dag är det jämt två månader, sedan jag lämnade Stockholm. Jag kan knappast fatta, att jag ej skall se vännerna i Sverige mer utan verkligen upptagit arbetet på nytt. Resan öfver Sibirien går så fort, att det är, som hade man "slungats ut".

Här i Puchow fick jag ett mycket varmt välkomnande. Omkring $^1/_2$ sv. mil utanför staden mötte vår portvakt. Vid min framkomst till Puchow ställde skolflickorna upp sig på gården och sjöngo: "Praise Him, Praise Him!" (Prisen honom, prisen honom!) På middagen bjödo en af evangelisterna och tjänarna på en storartad fest... Sedan ha många kvinnor varit här från byarna för att hälsa mig välkommen. Det har gjort mitt hjärta godt att mötas af all denna kärlek. Det är *nåd*. O, att jag nu kunde vara något för alla dessa kära!

Det är nu bestämdt, att seminariet skall börja i Puchow den 19 januari. Ännu ha vi icke fått lärare och veta ej heller, huru många elever vi få. Bedjen Gud leda oss i fortsättningen, och att hans vilja må ske i allt angående seminariet!

Ännu en högtidsdag i Juncheng den 11 december 1913.

I det af kärleksfulla händer smakfullt prydda kapellet i Yuncheng intonerade orgeln den sköna psalmen: "Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus", och då den hvitklädda bruden inträdde, förd af den, som officierade i faders ställe, uppstämde de församlade denna vid dylika tillfällen så ofta använda bönesång. Det var Verner Westers och Gertrud Halldorfs bröllopsdag. Ej så få af syskonen från angränsande stationer hade infunnit sig. T. o. m. från Honan hade syskonen Ringbergs kommit, men Shensi var orepresenteradt. Dyr tid och göromål lade hinder i vägen. Ett stort antal församlingsmedlemmar och åtskilliga stadsbor, som äro våra vänner och gärna ville bevista ett utländskt bröllop, voro äfven närvarande. Med mycken uppmärksamhet och stillhet följde de alla med under vigselceremonien, ehuru det ju för dem var ljud utan mening. Efter vigselns slut sjöngs en kinesisk sång, och sedan alla fått tillfälle att framföra sina lyckönskningar, serverades te för de inbjudna. Från församlingarna i Yuncheng, Chiechow, Puchow och Juicheng hade delegerade infunnit sig, alla med bröllopsgåfvor. Litet senare sutto vi ned kring middagsbordet. Det var dukadt på tre olika ställen: för oss utländingar, för de manliga kineserna och för kvinnorna. Fyra nationer, Sverige, Norge, England och Kina, voro representerade. Detta förde osökt våra tankar till den dag, då folk och släkten från alla länder skola församlas till den stora bröllopsfesten i himmelen. Efter kaffet samlades vi kring Guds ord, sjöngo och nedbådo välsignelse öfver våra kära nygifta och oss själfva. Det var en skön stund. Och då nattens skuggor bredde sig öfver vårt hem härute, genljödo kanske ännu i någons hjärta de ord, vi under dagens lopp sjungit: "Sin nåd Gud aldrig sparar för dem med honom stå."

Litet om julfirandet på Barnens Hem julen 1913.

För våra små missionsvänner.

Ute låg marken vit av snö och rimfrost, och i den närbelägna lilla kyrkan hade de sista dallringarna av "julens klockor" förtonat, då en stor skara — närmare 40-talet — samlades i nedre hallen på "Barnens Hem", väntande att få bli insläppt i stora salen, till vilken ingen obehörig haft tillträde de sista timmarna. Där stodo de fem minsta från andra hemmet: Ralf, Margit, Bojan, Gerhard och Inga, alla med tindrande ögon; där en annan liten grupp av "mellanpojkarna", Gösta, Olle, Elias, — eller, som han nu kallas, se'n han blev skolgosse, Vilhelm, — Bengt och Martin och där de två "stora" flickorna, Rut och Signe. Och så de "stora" gossarna och alla våra tjänande systrar, de, som "tjäna vid borden", i köken, i tvätten, i barnkammaren och dessutom ett par hemlösa, som sökt sig till oss i julekvällen.

"Hell dig, julafton, härliga klara", slås an på orgeln därinne, och upp slås dörrarna, och skaran tågar in, tågar in att ännu en gång hälsa anblicken av en tänd gran, sjunga julsånger och höra det härliga budskapet om "barnet, som vart fött i Betlehem".

Långa bord voro dukade därinne med lika många julhögar som gäster, och snart sutto vi alla bänkade: Pappa och mamma Folke som värdfolk vid ena kortändan med de sina närmast sig och gamla, kära Thilda H. (familjeklenoden från prästhemmet nere i Småland), och se'n syskongrupperna: Berglings, Hahnes, Sandbergs samt Karl Tjäder. Så en pappa och mamma med sina två små emellan sig, så en ensam mamma med sina två, så tante E. U., alla småbarnens vän, och så våra kära hjälparinnor, de som skurat och städat och polerat allt så fint till julen och bakat julbrödet och kokt julmaten. Alla hade de sin lilla hög af saffranskaka och julbock och smörbakelse framför sig, medan skålar med karameller, nötter, m. m. skymtade fram mellan de många trevliga ljusstakarna.

En knackning på dörren. "Stig in!" Och in träder julgubben, lång och vördnadsbjudande med

sitt långa skägg och vänliga, tindrande ögon. "God afton, härinne!" — "God afton, god afton, var kommer farfar ifrån?" — "Från Nordpolen. Får jag lov att hälsa på far och mor i huset." Bugningar.

"Har Ni några snälla barn här?" — "Ja, ser inte farfar det — hela långa bordet fullt. Men har farfar något med sig till dem?" — "Jaha, låt mig se. Är det någon, som heter Morris härinne?" — Jo, där fanns ju en med det namnet. "Jaså, god dag, god dag, min käre vän, jag skall hälsa dig från en af dina förfäder, för si, jag är gammal, jag. Det var en duktig karl, du, och du ska' väl inte vansläktas utan bliva en lika duktig karl, du med. Jaha, jaha, adjö med dig!" — "*Hade* inte Farfar några julklappar?" — "Jo, jo. Finns det någon härinne med namnet Ulff?" — räcker fram ett paket — "Jaha, jaha, hemma hos oss i Nordpolen säger vi varg!" "Ja, ja, jag har så många stugor att gå till i kväll, så adjö, adjö! Adjö med Er, alla små barn!" "Ska' han redan gå?" — "Ja, ja." — "Men kom igen till nästa jul!" — "Ja, ja, jag kommer alltid igen till små snälla barn." Och så träder julgubben ut, följd av skrattsalvor och handklappningar af både stora och små. — "Det va' Henrik", sa' en liten röst, "nej, du", sa' en annan, "jo, för det va' farbror Eriks päls", sa' en tredje. Men för alla var han den roliga julgubben, som kommit med många julklappar till stora och små.

Så började utdelningen av alla paketen och var just i full gång, då vår långe Henrik B. kom in och tog sin plats vid tante Mimmis sida, ursäktande sig, att han kom lite sent!

"Till vår Greta, med tack för alla villiga steg!" "Till en liten fru från Ishih." "Till farbror Erik" — nu haglade det med uppläsningarna. Så kom det verser!

"Prästefar nyckeln har
I eget hemmeligt förvar"

stod det på en chokladnyckel af väldiga dimensioner till Henrik B.

Och på ett par skridskor till lille Gerhard B.:

"Du har förstås tränat till Marathonloppet
Och lever väl just i det ljusa hoppet
Att vinna en lager med tiden,
När en gång stor du är bliven.
Men än så länge, medan du är liten,
Får du väl åka skridskor på Duvbo-diken."

Så äskades det tystnad, för att en hel rad verser skulle *sjungas* upp till Ragnar H. (den blivande agronomen, som eljest går i lära hos farbror Hedengren på Lanna gård i Närke, men som kommit "hem" till julen).

Till lill' Inga med ett syskrin kom följande vers:

Nu skall man få se, att Inga får ett fasligt "schå",
För här blir hon begåvad med både nålar och trå'.
Om Gerhard tappar knappen uti habiten,
Vips är Inga framme och syr dit'en
Ja, hon är duktig hon, fast hon ä' liten.

Så lästes det upp och delades ut, långt se'n julgubben lämnat oss, men troget hade han lämnat ifrån sig alla de långväga paketen, på vilka igenkändes stilar ifrån Skellefteå, Malmö, Stockholm, Göteborg, Falköping, Vadstena m. fl. platser. Sent omsider skildes den stora familjen, som åter varit föremål för så mycken kärlek från nära och kära, fjärran boende men nära stående, och det var nog bara en ton, som sjöngs i allas våra hjärtan den kvällen: *tack!*

Inez Bölling.

Ett godt svar.

För icke längesedan reste några missionärer från Kina till Japan för att förkunna evangelium bland därvarande kinesiska studenter. Tillsammans med dem reste tre kinesiska kristna studenter. En af dessa satt och läste sin bibel.

En europeisk passagerare frågade, hvad det var för en bok, han studerade.

"Bibeln", ljöd svaret.

Då utbrast européen till kinesens häpnad i de mest hånfulla anmärkningar. Bland annat sade han:

"Ni tror väl inte på, hvad som står i den där boken? Vet ni inte, att den innehåller bara vanvett, och att ingen bildad europé längre tror på den?"

Den unge kinesen svarade:

"Jag tror på bibeln, och jag vill säga er, min herre, att innan jag tog emot Jesus Kristus som min Frälsare, var jag kanske ännu mer uppfylld af otro än ni. Men i min kamp för att lefva ett rent lif led jag det ena nederlaget efter det andra. Så kom jag i lifsförening med Jesus Kristus, och nu fick jag erfara, att gemenskapen med honom gaf en ny kraft åt mitt lif. Denna kraft är verksam i och genom mig, och jag vet af erfarenhet, att ingen människa utan hans kraft kan lefva rent och heligt."

Hvad européen svarade, är oss obekant. Men den missionär, som meddelat detta, tillade:

"Detta var för mig som ett varsel om Kinas framtid."

Böne- och tacksägelseämnen.

Lärarinneseminariet i Puchow (sid. 13). — Juichengs församling och de syskon, som där verka (sid. 10, 11). — De systrar, som nyligen återkommit till Kina och där återupptagit arbetet (sid. 12, 13). — Den ingång, evangelium vunnit i Peh-shui (sid. 12). — Alla de kineser, som ställa sig vänliga mot våra missionärer samt forskande gent emot läran (sid. 11). — Gatumissionen i Shanghai (sid. 12). — Makarna Wester (sid. 13). — Att Herren hittills i nåd bevarat missionens stationer och arbetare för öfverfall af röfvare. — Alla gåfvor och kärleksbevis, som kommit hemmen vid Dufbo till del. — De missionsresor, som i hemlandet göras af hemmavarande bröder.

Redovisning

för gåfvor influtna till Barnens Hem, juli—december 1913.

(Ej redovisadt i S. L.)

Under augusti: Fru Ö., Årås, en låda lingon; I. & Y. M., Sthlm, 25 kr.

Under september: J. P., Hedemora, 25 kr.; Ch. A., Vadstena, 5 kr.; »Farfar», en påse nypon; Grundläggare S., 2 kr.; H. S., Skellefteå, 10 kr.; »Till de små», Skellefteå, 5 kr.; Kaffe och bröd från vänner i Skellefteå; M. L., Krylbo, 2 lådor äpplen; A. & A. H., Visingsö, en låda äpplen; »Gud välsigne edra barn, stora och små!» »Farfar», en låda lingon; J. P. Hedemora, 2 lådor äpplen; fru Ö., Sthlm, 2 korgar äpplen; Kinesernas vänner i Värnamo gm J. U., 2 täcken, 4 lakan, 2 örngått.

Under november: Frkn H., Sthlm, »Tackoffer för söndagsbarnet», 40 kr.; En hemväfd bordduk, ett minne från barndomen.

Under december: Gm A. K., Björkeryd, 2 ostar, 1 burk pepparkakor; fru J. S., Malmö, en rökt skinka; gm Ch. A., Vadstena, en påse torkad frukt, en påse karameller och 5 kr.; A. & L. S., Sthlm, 15 kr. och 2 yllekostymer; S. J., Örebro, 25 kr. och brefpapper; Onämnd, 10 kr.; D., Götened, till uppmuntran vid jul, 5 kr.; H. D., Sthlm, 10 kr., I. v H., Sthlm, en skinka; L. W., Göteborg, kostymer ;julgåfvor till barnen från vänner i Skellefteå; Lutfisk och risgryn från M. och D. J., Dufbo.

Herrens välsignelse vare öfver hvarje gifvare: Vi välsigna eder i Herrens namn.

Mimmi Folke.

Redovisning

för gåfvor till Missionshemmet under 4:de kvartalet 1913.

50 kr. fr. A. o. L. S., Sthlm; 15 kr. fr. d:o »till julmat»; 10 kr. fr. H. D., Sthlm, »till julen»; 5 kr., S. N., Skellefteå; 4 kr. fr. F. P., Björklinge, »till julgran»; 1 skinka fr. A. P. J., Sthlm; 1 kalfstek fr. I. v. H., Sthlm; 1 renstek fr. S. J., Luleå; 1 låda frukt fr. A. K., Linköping; 1 ost fr. vänner i Björkeryd; lutfisk och risgryn fr. M. och D. J., Dufbo; 1 påse torkad frukt fr. vänner i Vadstena; karameller och äpplen fr. d:o.

Gemensamt till bägge hemmen: 1 låda tunnbröd fr. P. J., Vänfors; julgodter fr. M. Ö., Sthlm; karameller fr. A. B., Sundbyberg, d:o fr. M. B., Sthlm; d:o fr. B. F., Sthlm; 100 st. tårtor fr. H. och M. P., Göteborg.

Välsigne Herren hvarje gifvare efter rikedomen af sin nåd!

Ines Bölling.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under december månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
1186.	Rikstens syförен. gm W.	60: —
1187.	A. L. gm M. B.	5: —
1188.	Hörle Kristl. ungd.-för. gm N. H.	15: —
1189.	J. G. A. gm N. H.	10: —
1190.	A—a A—n gm N. H.	3: —
1191.	—g gm N. H.	7: 68
1192.	»Liten gåfva» från skolbarnen i Värna småskola gm M. L.	9: 50
1193.	H. och O., Norrköping	15: —
1194.	E. S., Ljungby, Rab. å H. S. Ö.	4: 43
1196.	K. F. U. M:s missionskrets i Gtbg till Andr. Ericssons underh. gm I. W.	100: —
	Transport	229: 61

		Kr. Ö.
	Transport	229: 61
1197.	»Herrens tionde», E. S. E., Wadsborg	100: —
1198.	A. och L. S., Helsingborg	10: —
1199.	Vallberga syförening gm F. S.	60: —
1200.	Kollekt i Vallberga gm F. M.	10: —
1201.	D:o i Växiö gm K. D.	31: 70
1202.	D:o i Klippan gm A. B.	23: 50
1203.	E. O., Helsingborg, resebidrag till missionär Högman	15: —
1204.	Kollekt i Ystad gm S. L.	16: 76
1205.	K. F. U. K., Vänersborg, gm E. L.	100: —
1206.	B. E. M., Mockfjärd	20: —
1207.	H. H., Södertelje	200: —
1208.	M., Lanna, gm J. H.	30: —
1210.	»Herrens del» af O. S.	20: —
1211.	C. L., Storvik	100: —
1212.	—n, Ps. 81: 11	30: —
1213.	Kollekt i Djura kyrka gm H. A.	12: 38
1214.	»Blanka pengar» och ur E. M. T:s sparbössa	35: —
1216.	E. E., Falun	50: 68
1217.	Mölnlycke missionsvänner gm H. Z.	10: —
1218.	L. E., Stockholm	15: —
1219.	Spölands Kristl. Ungd.-förening	15: —
1220.	E. L., Skellefteå	100: —
1221.	F. P., Björklinge, till julgran på missionshemmet	4: —
1222.	Vänner i Ärnäs gm A. J.	10: —
1223.	K. B., Sundsvall, gm K. G. K.	25: —
1224.	»Onämnd», Karlskrona	25: —
1226.	»Tackoffer»	9: 50
1227.	Onämnd	35: —
1228.	»Herrens tionde»	6: 25
1230.	S. L.	50: —
1231.	Sparb.-medel gm S. L.	27: 65
1232.	K. F. U. K:s i Uppsala barnsyförening gm A. A.	30: —
1233.	E. F., sparb.-medel gm E. B.	12: 97
1234.	Tredjedel af kollekt vid konferensen i Malmö 26—28 nov. gm P. E. D.	75: 17
1235.	I. A. gm L. H., Norrköping	50: —
1236.	M. O. gm d:o d:o	5: 50
1239.	S. J., Örebro	140: —
1240.	»Blanka pengar och ettöringar» af O. och H. K., Lund	15: —
1242.	Simtuna syförен. gm A. H.	75: —
1243.	E. för räddning vid åskslag gm A. H.	5: —
1244.	Insamling i Klöfvedals missionshus gm J. L.	17: 50
1245.	A. K. för sålda målningar	31: 65
1246.	A. K. ur sparbössan	3: —
1247.	E. D. ur d:o	4: 58
1248.	A. D., Kristdala, för såld ost	10: —
1249.	F. G. D., Götene, »Tackoffer på Herrens altare»	5: —
1250.	K. B. till M. Ringbergs underh. gm A. A.	25: —
1251.	C. L. till M. Ringbergs underhåll gm A. A.	25: —
1252.	L. J. W., Göteborg, till Barnens Hem	100: —
1253.	J. K., Sanda, sparb.-medel	10: —
1254.	»Okänd», Ef. 6: 13	50: —
1256.	»Tackoffer»	105: —
1257.	»Ett löfte till Herren», G. J.	25: —
1258.	Tillägg till kollekt i Öhrberga kyrka $^{10}/_{10}$ gm A. S.	1: —
1259.	Ebr. 13: 5	300: —
1260.	Jkpg Kristl. ungd.-förb till H. Linders underh. gm K. N.	1,000: —
1262.	A. B., Skellefteå	25: —
1263.	I. F., Stockholm	1,000: —
1264.	Flisby ungd.-för. resebidrag till missionär Högman	10: —
1265.	Flisby mfg resebidrag till missionär Högman	5: —
1266.	E. B., resebidr. till missionär Högman	5: —
	Transport	4,593: 40

N:o		Kr. Ö.
	Transport	4,593: 40
1267.	Kollekt i Sandsjö gm J. K.	16: 07
1268.	Resebidrag till missionär Högman gm K. N., Säfsjö	10: —
1269.	Resebidrag till missionär Högman från Esperyds mfg gm K. A.	10: —
1270.	Vid skioptikonförevisning i Ulricehamn gm G. T.	20: 75
1271.	E. O., Göteborg, »Tackoffer för bönhörelse»	20: —
1272.	Missionsvänner i Usta gm J. S.	40: —
1273.	Naglarps ungd.-för. gm C. O.	10: —
1274.	»Tackoffer»	50: —
1275.	Huskvarna kristl. ungd.-för. gm A. E.	50: —
1276.	Ljungby syfören. gm K. A.	50: —
1277.	Åkers biträdessyförening gm K. A.	25: —
1278.	A. A—n, årsafgift gm G. A., Flisby	10: —
1279.	Elfkullens husmoderssk., Jemshögsby	25: —
1280.	A. K., Vimmenarp	6: 56
1281.	Säby arbetsfören. gm E. O.	35: —
1282.	Af missionsmedel i Mo gm O. N.	25: —
1283.	E. W., Sköfde	15: —
1284.	»Missionsväns» sparbössa gm K. B., Göteborg	4: 91
1286.	E. och L. L., Norderö	25: —
1287.	2 Kor. 9: 15	500: —
1288.	A. A., Stockholm	5: —
1289.	K. S., Norrköping	17: 06
1290.	Bönekretsens sparbössa gm d:o	15: —
1291.	Sparb.-medel från Kronobäcks folkskola gm J. A. V. P.	10: 27
1292.	Sparb.-medel från Kronobäcks småskola gm I. A. V. P.	4: —
1293.	»Lilla Margits sista gåfva» gm J. A. V. P.	1: 66
1294.	Onämnd gm A. B., Skellefteå	20: —
1295.	Sparb.-medel från Tjärnsby gm S. N.	3: 25
1296.	S. S., Skellefteå gm S. N.	15: —
1297.	S. U. P. d:o d:o	10: 75
1298.	I:s och O:s sparbössa gm J. H.	58: —
1299.	Redbergslids syfören. gm B. J. S. N.	15: —
1300.	Kollekt i Baggetorp $^{16}/_{11}$ gm H. H.	12: —
1301.	Styrestads mfg gm T. A. M.	100: —
1302.	M. R., Växiö	40: —
1303.	S. S., Lyckåsgård	10: —
1304.	Offergåfva annandag jul från Björkö mfg gm C. A. S.	35: —
1305.	Kollekt i Västerås gm W. S.	36: —
1306.	Ekekulls mfg gm C. A. L.	30: —
1307.	J. J., Uppsala	10: —
1308.	»7:e dec. Till minne af en älskad broder»	500: —
1309.	S. J., Örebro	300: —
1310.	Tackoffer vid Kinakretsens i Gtbg julfest $^{27}/_{12}$ gm K. B.	34: —
1311.	Matt. 6: 19, 20 gm G. G., Uppsala	110: —
1312.	Missionsvänner i Helsingborg gm A. L.	100: —
1313.	Missionsaskmedel från Tranås och omnejd gm K. B.	189: 89
1314.	»I Jesu namn»	10: —
1315.	E. T. E., Huskvarna	5: —
1316.	A. A. gm N. M. O., Huskvarna	1: —
1317.	S., d:o d:o	3: 25
1318.	L., d:o d:o	—: 50
1320.	E. S., Kristianstad	3: 25
1321.	»Ur Marias sparbössa» gm S. L., Ystad	22: —
1322.	S. L., Ystad	2: 93
1323.	För sålda arbeten gjorda af Utviks folkskolebarn »För Jesu skull»	51: 60
1325.	Bjurbäcks missionsförs. gm L. F. H., Strömsdal	15: —
1326.	Sparb.-medel från Tofteryds mfg gm A. G.	100: —
1327.	A. V. B., Katrineholm	10: —
	Transport	7,448: 10

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	7,448: 10	
1328.	Daggryningen i K. M. A. för Ester Bergs underh. 1:a kv. 1914	300: —	
1330.	A. O., Norderö	15: —	
1331.	»Tackoffer»	5: —	
1332.	Ur R. D:s sparbössa gm M. K.	3: 33	
1333.	Ur N:s sparbössa gm M. K.	8: —	7,779: 43

Särskilda ändamål:

1184.	E. och J. T., Randsfjord, till evang. på W. Westers station	100: —	
1185.	Skolbarnen i Kopparberg till Maria Nylin att användas efter godtfinnande gm E. P.	5: 50	
1195.	»Kinabössan» fr. skolbarnen i Ljungby gm E. S.	4: —	
1209.	M., Lanna, för Kao Teh-hai:s underhåll 1913 gm J. H.	70: —	
1215.	A. G., Stockholm, till fru Mina Stålhammar att användas för flickskola	20: —	
1225.	Malmö syfören., årsunderh. 1914 för Chang Liao-wa, gm E. T.	50: —	
1229.	M. och E. J., Ödeshög, till blifvande kapellet i Chiehchow	20: —	
1237.	M. K., Norrköping, till evang. Chia Si-ching:s underhåll	75: —	
1238.	»Klöfverbladet», Örebro, till en skolgosses underhåll gm S. J.	60: —	
1241.	E. O. U., Stockholm, för evang. Chi Ming-ko:s underh.	50: —	
1255.	Skolb. i Kungsholms folkskola till barnen i Kina gm W.	5: —	
1261.	K. G. M., halfårsunderh. för Yuen Ming-teng och Heo Yuen-tsz	50: —	
1285.	H. T., Linköping, för Chia Fuh-sin:s underhåll	10: —	
1319.	Huskvarna söndagsskola till Heo Fuh-yuens underhåll gm L. J. G.	50: —	
1324.	Vänner i Östersund till skolan i Tungchow-fu gm K. A. C.	546: —	
1329.	Daggryningen i K. M. A. till skolan i Ishih	500: —	1,615: 50

Summa under dec. månad kr. 9,394: 93
Under januari—nov. månader kr. 88,092: 33
Under januari—dec. månader kr. 97,487: 26

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Honom, som förmår göra utöfver allt vida mer än vi begära eller tänka . . . honom vare ära genom Kristus Jesus . . . i evigheters evighet! Amen.

Ef. 3: 21.

Du, som har din mötesplats med Herren vid nådastoten, infinn dig icke där en och annan gång, likasom nödbjuden, eller emedan du af särskilda trångmål nödgas därtill, utan lef din dag fram vid nådens tron och bär icke dina angelägenheter liksom fram och åter utan låt all din omsorg blifva liggande vid Guds fotapall, under det du är upptagen af dagens mångahanda. Du har oinskränkt fullmakt af din rike Fader att vid nådatronen taga ut allt, hvad du för din egen och andras räkning behöfver. Guds löften äro idel anvisningar, som inlösas vid hans nådatron. Lyft upp dina ögon öfver all den härlighet af nåd, som är dig gifven, och gå fram till nådens tron med frimodighet, att du måtte få barmhärtighet och nåd till hjälp i rätt tid.

Fr. H.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 3. Årg. 19. 1 FEBR. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Guds ord och vår erfarenhet II. — Ett viktigt böneämne. — Arbetet bland de unge männen. I. — Brefafdelningen. — Ett lefvande bref. — För S. M. K:s förebedjande vänner. — Personligt meddelande.

Det nya skolhuset i Sinanhsien.

Guds ord och vår erfarenhet.

Af *Axel Hahne.*

II.

Men säger då icke erfarenheten ofta, att Guds ord slår fel? — Hvilket är då mest att bygga på: vår förnimmelse — en kortsynt människas synpunkt — eller den evige Gudens ord? Och där bönhörelsen verkligen uteblir, är felet hos Herren eller hos oss? Hafva vi verkligen iakttagit det, som Gud fordrar, för att hans nåd skall bli tillgänglig för oss? Gud har nämligen bundit sin gåfva vid vissa villkor. Han måste hafva fria händer och få bönhöra oss på sitt eget sätt och i sin tid, men han fordrar äfven, att vi helt böja oss under hans vilja, så att vi inrätta vårt lif därefter. I den meningen är det sant, hvad den blindfödde mannen (Joh. 9) sade: "Vi veta, att Gud icke hör *syndare.*" Att man för att vara viss om Herrens välbehag och hafva framgång i bönen måste göra det, som är honom behagligt, borde för enhvar vara en självklar sak och är tydligt ådagalagdt såväl af Herren Jesus och apostlarna som af Gamla testamentets profeter.

Men dessutom behöfver ofta ett stort förarbete utföras i den bedjandes hjärta eller i hans förhållanden f. ö., innan själfva bönhörelsen kan komma. Herren gör på sådant sätt rum för sin nåd, och ofta sker det genom lidande och nöd. Ja, *nöd* och *nåd* höra naturligen tillsammans; den förra bereder oss för den senare. Hvarje uppriktig bedjare skall finna sig vara föremål för samma nåd, som vederfors Daniel, Dan. 9: 23; 10: 12; och nöd och svårigheter, som synas komma rent af såsom resultat af bönen, kunna betraktas som bönhörelsens förebud.

Men hufvudsaken i all vår erfarenhet af bönhörelse och nåd är icke den behållning, vi för vår del få däraf, utan det, att dessa upplefvelser göras fruktbärande för Guds rike, bli till Guds förhärligande. Ty annars äro de högsta andliga erfarenheter endast ett dödt kapital. Vi äro alla kallade till att vara "ett heligt prästerskap, att *förkunna hans dygder*", 1 Pet. 2: 9. I denna förkunnelse, huru den än må ske, om i det fördolda eller i det offentliga, vinnes ingen sann framgång utan ihärdig bön. Å andra sidan äro just de härligaste löftena förbundna med arbete för Gud. Detta är en sådan hög och helig sak, att hvar och en, som däråt ägnar håg och krafter — som "*söker Guds rike*" — såsom en följd däraf tillförsäkras sitt lekamliga uppehälle och kan vara utan bekymmer därför, Luk. 12: 31.

Vi kunna således med alldeles särskild frimodighet bedja om allt, som hör till vår tjänst för Gud.

Äfven i denna tjänst göra vi dock stundom den erfarenheten, att våra beräkningar slå fel, att vår tro sättes på starkt prof. Med eldig hänförelse börja vi kanske en verksamhet för Gud och nedkalla varmt hans välsignelse däröfver. Vi gifva ut våra krafter och medel i detta arbete och vänta stora resultat däraf för Guds rike. Men oväntadt motstånd möter; människorna äro likgiltiga för vårt vittnesbörd; där väckelse verkligen utbrutit, ger den blott ringa varaktig frukt. Det hela tyckes rinna ut i sanden. Här behöfves bön, bön, *bön*, men det behöfves också *själfpröfning.* Var det genom tydlig fingervisning från Gud, som jag började detta arbete? Har det möjligen smugit sig in något däri, som är otillbörligt och Gud misshagligt? Eller har jag själf blifvit stor och röfvat äran från Gud? Kanske jag "satt mig kött till arm", räknat med synliga krafter och medel i stället för med Guds kraft?

I 2 Mos. 4 läsa vi en berättelse, som också torde bli oss till ledning vid sådan själfpröfning. Den kastar ett skarpt ljus öfver den personliga helgelsens betydelse i arbetet för Gud. Vi läsa, att "Gud kom emot Mose och ville döda honom" — och likväl hade han nyss förut kallat honom till sitt stora verk! Men Mose hade uraktlåtit — kanske blott uppskjutit — fullgörandet af en helig plikt. Det var af hänsyn till sin hedniska hustru, som han försummat att gifva sin son förbundets tecken på hans kropp, och Gud drog icke i betänkande att för en sådan "ringa" olydnads skull uppoffra sin dugande tjänares lif och därigenom äfventyra sitt eget verk. Det var blott genom ögonblicklig åtlydnad för Herrens bud i detta stycke, som Moses lif räddades.

Äfven hos oss torde det vara någon hemlig försummelse. Kanske någon af våra närmaste har fått bestämma öfver våra handlingar och någon "småsak" blifvit obeaktad, eller kanske vi dragit oss för att synas "fanatiska", "öfverspända" o. s. v. Må inga släktingar till Moses hustru så få hindra någon af *oss* från att helga oss själfva, våra barn och vår egendom åt Gud och göra hans vilja, så långt han uppenbarat den för oss!

Vi skola under sådan ingående själfpröfning finna många fel hos oss själfva men intet hos Gud, ty han är trofast och fördröjer icke sitt löfte utöfver den med nödvändighet bestämda tiden. Så skall dröjsmålet med bönhörelsen få sin förklaring

men på bekostnad af löftenas sanning. Må vi hålla löftesgifvaren för trofast äfven under skenbart motsägande erfarenheter! "Vare hellre Gud sannfärdig och hvar människa en lögnare!" (Rom. 3: 4.) Skola vi icke med tillit omfatta vår Frälsares klara och tydliga löfte: "*Hvar och en*, som beder, han får", Matt. 7: 8. Det är icke det enda löftet i sitt slag, som han uttalat. Tvärtom har han mångfaldigat detta sitt löfte och vändt det på alla sidor för att låta det stråla i olika belysning. Han har lånat jordiska, rent drastiska bilder för att ställa högt öfver allt tvifvel *bönhörelsens visshet*. Äro väl alla dessa löften och försäkringar ämnade att läsas med någon "underförstådd" mening? Behöfva de ett förklarande "men" efter sig? Huru olyckliga då alla dessa okunniga, hjälpbehöfvande, som icke förstå det "underförstådda" och icke äga kunskap nog att "förklara" löftesordet! Huru vådligt då att sätta ett sådant ord i deras händer! Vore det icke till och med *lättsinnigt* att till hungrande själar, till en döende värld, gifva sådana tvetydiga och bedrägliga löften? Är det likt honom, som är de *smås*, de föraktades, de enfaldigas vän, att så handla? Det är tvärtom just för dessa enfaldiga, som Gud uppenbarar sin sanning, Matt. 11: 25. Åter och åter hafva också dessa fått erfara under, som de visa gått miste om.

Herren gifve oss ett lif i sin gemenskap, så att vår dagliga erfarenhet beseglar Guds ords sanning!

Ett viktigt böneämne.

De senaste dagarnas underrättelser i tidningarna rörande Kina gifva oss anledning att åter rikta en uppmaning till missionens vänner att allvarligt bedja för Kinas regering och folk. Det synes, som skulle det reaktionära partiet ha fått vind i seglen, och det arbetar nu med kraft på att åter göra Kongfutses dyrkan bindande för lärjungarne i statens skolor. Därmed skulle den religionsfrihet, som upprepade gånger tillförsäkrats de kristna, åter vara allvarsamt hotad. Guds ord visar oss, hur mycket Guds folks böner förmå, där de äro i verksamhet. Låtom oss därför ej tröttna i kampen!

Så länge vår Herre och Mästare ännu vakar uppe på berget, hafva vi här nere i storm och vind ej något att frukta. Han, som på berget förökade bröden, han öfverlåter oss icke åt vind och vågor, utan han öfverlämnar oss åt sin Fader. Och nu dröjer han såsom öfverstepräst, bedjande på bergets topp, på det att här nere ingen skada måtte tillfogas oss.

O. Stockmayer.

Arbetet bland de unge männen.

Af *David Landin.*

I.

Man kan nästan utan tvekan säga, att den kinesiska revolutionen 1911 genomfördes till största delen af unge män, och att af republikens grundläggare större delen nog voro män, nyss utexaminerade från olika västerländska skolor, hvilka ännu ej nått medelåldern. På grund häraf har ungdomen (äfven den kvinnliga) blifvit framskjuten i förgrunden och ofta intagit de viktigaste posterna i de olika ämbetsverken. Huruvida detta är till gagn för Kinas utveckling eller ej, därom kan jag ej uttala mitt omdöme, men att denna omständighet — ungdomens framträdande — öppnar nya möjligheter för evangelii förkunnande samt gör det möjligt för oss att intränga i förr tillslutna kretsar, är nog en erfarenhet, som man gjort på flera platser, icke minst här i Yuncheng.

Då min verksamhet särskildt blifvit förlagd till härvarande seminarium, och jag därigenom kommit i beröring med det unga Kina både inom församlingen och utom densamma, vill jag i korthet delgifva de hemmavarande missionsvännerna några uppgifter från denna verksamhet.

Inom seminariet.

Det är här, som min tid och kraft mest tagits i anspråk. Efter ett ofrivilligt uppehåll på nära 2 år beslöts, att vi ånyo skulle öppna seminariet hösten 1913 och därvid återtaga gamla samt intaga nya elever.

Den 30 aug. skulle vi öppna skolan, men som ett långvarigt regn förstört vägarna, hann endast *en* elev till dess anlända. Dagen därefter kommo emellertid två till, och efter hand inställde sig hela skaran, hvilken slutligen uppgick till 18. Många hade på vägarna till Yuncheng tillbragt ända till 6 dagar, hvarunder deras reskassa blifvit uttömd och deras kläder och annat illa tilltygats af regn och smuts. Bland dessa 18 voro icke mindre än 12 nyintagna. De öfriga hade före revolutionen förut tillbragt 1—3 år vid seminariet. Att så få af de gamla återkommo, berodde till stor del på att många under väntanstiden tagit anställning i olika yrken. Hos somliga hade kanske ock nitet och intresset för Guds sak svalnat. Vidare hade vi ansett oss böra stipulera en terminsafgift, som, då den är som högst, dock knappast betäcker omkostnaderna för maten. Ehuru vi gjort undantag för verkligt fattiga, tillbakahöll nämnda villkor likväl en eller två från att komma. Då vår seminariefond icke växer, under det att utgifterna ständigt ökas, ha vi dock ansett oss ej kunna handla annorlunda.

För att seminarieverksamhet skall kunna bedrifvas fordras emellertid icke blott elever utan äfven lärare. Men då vi skulle öppna skolan, hade vi blott *en* lärare för de rent kinesiska ämnena, under det att den andre, med hvilken vi legat i underhandling, just vid skolans öppnande sände åter-

bud. Själf hade jag tänkt endast taga kristendomsundervisningen samt något af de västerländska ämnena. Nu fick jag i stället jämte kristendomsundervisningen taga större delen af de öfriga. Som vi båda i visst afseende voro nybörjare, måste vi "ligga i" bittida och sent. Timantalet i skolan per dag uppgick oftast för mig till 5—6, under det läraren Choa i medeltal hade 4—5.

Efter $1^1/_2$ månad anlände br. Th. Sandberg, och samtidigt lyckades vi anställa en f. d. lärare för de västerländska ämnena, hvadan vi kunde upptaga hela läskursen. Efter 3 veckors tid måste emellertid ofvannämnde lärare återgå till den tjänst i ämbetsverket för domsärenden, hvilken han förut afsagt sig. Härigenom måste vi återgå till den gamla läsordningen, dock med den skillnad, att mina timmar mest upptogos af undervisning i västerländska ämnen, medan br. Sandberg öfvertog det mesta af kristendomsundervisningen. På detta sätt fortgick arbetet till terminens slut, den 15 december.

Det är klart, att sådana rubbningar i arbetsfördelningen icke ringa inverkat på skolarbetet under terminen. Men jag tror, att de svårigheter, vi mött, utan knot delats af eleverna och ledt dem till att i bön frambära vår skola såsom kanske aldrig tillförne. Själf känner jag ock, att elevernas förbön och villighet betydligt underlättat mitt arbete.

Utanför Sinanhsiens missionsstation.

En sådan villighet och flit har också visats, att vi måst mana flera till försiktighet och aktsamhet om sin hälsa och kraft. Utan något afbrott, orsakadt af sjuklighet, har också arbetet kunnat bedrifvas, och det var en glädje att se, huru eleverna, friska och raska med sina "knyten" på ryggen vid terminens slut den kalla och snöiga vintermorgonen anträdde den för flera långa hemfärden. Gud välsigne dem!

Om de framsteg eleverna gjort under terminen, bör nog icke jag uttala mig; måhända först framtiden kan utvisa dem. Emellertid tror jag den gångna terminen utvecklat flera af dessa unga till tänkande, vakna och oförskräckta män, som äfven vilja sätta in sin kraft för Herrens rikssak.

Bland nya ämnen bör nämnas fysik, hvilket väckt fleras stora intresse och vetgirighet. Under gymnastiklektionerna på vår stora gymnastikplan ha eleverna fått stärka och öfva sina kroppskrafter, bland annat genom små "språngtäflingar", vid hvilka vi missionärer deltagit som "tränare". En sund själ i en sund kropp bör äfven vara målet för vår fostran.

Brefafdelningen

Sinanhsien den 25 dec. 1913.

. . . Det är själfva juldagen, kl. $^1/_2$4 e. m. Vi ha haft en god jul, icke så många långväga gäster men kapellet var fullsatt. Vi tacka Gud för hans nåd emot oss, att vi fått fira julen i stillhet och lugn bland våra infödda vänner. Åt kvinnorna och barnen kunde vi icke få vare sig täcken eller husrum. De fingo därför stanna här men måste *sitta* hela natten.

Skolgossarna ha varit mycket lyckliga och glada, och ej underligt, ty nu hade de ju ett hus stort nog att rymma dem. Så fingo de små rara presenter från Sverige samt höra både om Guds och hans barns kärlek till oss. Vi tänka sluta denna termin om måndag. Några af barnen från de minst fattiga hemmen glädja sig ock åt nyårslofvet. De fattiga barnen däremot börja redan se sorgsna ut, ty i skolan ha de fått mat, äfven om den för de dyra tidernas skull måst vara så enkel som möjligt. Ja, pris ske Gud, oss har intet fattats!

Vårt skolhus är också betaldt vid årets slut. Vår vän fotografen var här i förra veckan. Han tog då en fotografi, som visar ena gafvelväggen åt gården till. Icke alla barnen äro med. Vi önskade emellertid få visa huset för de vänner, som bidragit till dess tillkomst. Vi ha en vän i England, en kines, som sändt oss 20 dollars, och vi ville skicka honom ett kort, ty han har tre gossar i skolan och är nog road af att se, om de växt något, sedan han reste. Hvad man känner sig tacksam för missionsvännernas kärlek en tid sådan som denna! Vid årets slut måste man liksom stilla sig och tänka efter, hurudan ställningen är. "Betryggad", ljuder

det i hjärtedjupet. Vår trofaste Vän, vår Immanuel, går med oss in i det nya år, som vi bida, in i de faror, sorger och pröfningar, som måhända vänta oss. Vi känna det därför som profeten Esaia, då han sade: "Jag vill förtrösta och icke bäfva."

Det förmärkes en rörelse bland de döda benen. Alla olika religionsbekännelser rusta och förbereda sig för ett framåtskridande, icke minst Konfucii och Buddhas anhängare. Hur göra vi?

Ett par unge män, båda omkring tjugu år, den ene taoist, den andre buddhaistpräst, hafva i hög grad tilldragit sig vårt intresse. Den förre kommer ofta hit för att få höra om Jesus. Den senare har nyligen anländt från Nanking, där han varit och fått sin "ordination". Det är, som vore han i mer än en bemärkelse en Nikodemus-själ. Bedjen för dessa två, att de må blifva Jesu vittnen i detta land!

En hederlig 60 års gumma är här sedan fjorton dagar tillbaka för att få undervisning. Hon är en snäll själ, som ger oss uppmuntran genom sin tro och tillit till Herren.

Vi ha tagit till oss en stackars liten bräcklig fyra à fem års flicka, som varit utkastad gång på gång. Hon heter "Frost", och med frost och snö kom hon. Hvar far och mor äro, vet hon icke; troligen äro de döda. Hennes bror hade lagt ut henne för att dö. Och natten efter sedan vi blifvit ledda till att visa henne förbarmande, kom ett rikt snöfall och därmed kyla. Snön ligger ännu kvar efter snart två veckor, hvilket f. ö. är bra för hvetet på åkrarna.

O, om vi redan i afton kunde tacka alla kära missiönsvänner, som sändt oss bref och julgåfvor, men det kunna vi inte, endast bedja Gud rikligen löna eder kärlek.

Tillgifna

Maria Pettersson.

* * *

Äfven från fröken *Maria Hultkrantz* föreligger ett bref, skrifvet i Sinan på juldagen. Hon skrifver bland annat:

Äfven vi ha firat jul, ej med mycken mat och dryck, men ändock delat med oss, af hvad vi i den vägen haft, åt dem som kommit, ty somliga ha gått långa vägar. — Vi ha i år ej haft något julstök — det enda, var, att vi gjorde en billig jästpulfvertårta till medhjälparnes te. Vi ville så gärna glädja våra skolgossar och bjödo dem därför i går på julaftonen te med hvarsin hvetebulle samt en bulle af ris och socker. Dessutom fingo de Björnökarameller och hvarsin liten katt eller gubbe af papper, som vi fått från Sverige. Så följde bön och sång och en liten bibelstund.

Redan i går f. m. började gäster komma, och när vi på kvällen samlades, voro vi så många, som kunde rymmas. Läraren Shao talade om Guds kärlek i Kristus Jesus, och kapellet var väl upplyst. Alla skolgossarna lågo under natten i skolan och männen i kapellet. Natten blef f. ö. ej så lång, ty redan kl. 4 ljöd väckningssignalen, och kl. 5 var julottan. Julgranen var mörk, när vi kommo in, men f. ö. voro ljus och lampor tända. Efter en liten stund lyste den dock så gladt emot oss, påminnande om honom, ljuset, som vill lysa oss hem till sin Faders hus. Detta så mycket mer, som hvarje skolgosse gick fram till granen, läste ett bibelspråk om Jesus såsom ljuset, samt därpå tände ett ljus i granen. Läraren Chang och gamle herr Chia predikade därpå, och sången ljöd vida omkring. Innan folket skingrades, fingo skolbarnen hvarsitt paket, och jag önskar våra vänner sett deras glädje. Deras ögon tindrade som små ljus, och denna glädje kunde de beredas tack vare julgåfvor från Sverige. Är viss, att gossarna vilja förena sig med Maria och mig i ett varmt och innerligt *tack.* — Kl. 10 f. m. samlades vi ånyo kring Guds ord, då evangelisten Ch'en talade. I afton ha de flesta gått hem. Gifve Gud, att något af julfröjden må följa dem hem och ljuset lysa äfven för deras släktingar och grannar, som ännu vandra i mörker!

Vår förfrusna julklapp, som kom till oss före helgen den där kalla ovädersdagen, har nu börjat "tina upp" rätt bra. Hennes kylsår äro nu läkta, och hon är ej längre rädd för oss. Hennes ben smärtar ännu, fastän olyckan skedde för flera månader sedan, men hon är tyst, snäll och tålig. Hon borde ju få läkarehjälp för sitt ben, men f. n. åtminstone hafva vi ej råd därtill. Hon kommer ihåg, att hennes mor kallade henne "Shuang" (Frost), och det passar ju ej illa.

Den 26. Vi hafva just nu haft bönemöte. Man har så många böneämnen, och nya får man dagligen. I dag t. ex. kom först gamla fru Shao och önskade, att vi skulle bedja för hennes knä, som är ondt. Så kom en fru Uang och var så ängslig, ty en hennes vän i Shï-liang hade af röfvare uppspikats i ett träd. Sedan kommer en hustru gråtande och ber oss om möjligt rädda hennes man, som i går på väg till templet för att offra fått hårda slag vid tinningen af en kamrat, och sedan dess varit sanslös. Maria gick med henne men fruktar, att mannen ej lefver länge.

Den politiska situationen såväl som de religiösa striderna i landet kräfva äfven *mycken* bön. Man kan ej annat än fråga sig själf, om det är brist på innerlig bön, som gör, att tillståndet är, som det är. De troende här hade ju hoppats på full religionsfrihet. I går voro ett par af nationalförsamlingens hemkomna ledamöter med vid middagens predikan, och en af dem har på flera sätt visat oss vänlighet och förtroende. Bedjen för oss och det arma Kina! "Herrens högra hand kan allt förvandla."

* * *

Tungchowfu den 19 dec. 1913.

"Morgon har kommit, och likväl är det natt."

En morgongryning har väl uppgått för Kina i och med revolutionen och den nu styrande republikanska regeringen. Så mycket har ju händt under den sista tiden, som tydt på förbättring och upplysning. Mörkret är dock stort. — Ja, det är *natt*

icke blott i de flesta enskildas hjärtan, utan också i många andra afseenden.

Religionsfrihet har ju utlofvats, men hvad skall man kalla detta: *I en flickskola här i staden, den enda, som finns här för öfrigt, måste lärjungarna tillbedja Konfucius och offra rökelse åt honom.* Detta hör till det dagliga i skolan, men på *söndagarna* tages särskild tid därtill. Denna "gudstjänst" ledes af prefektens fru, som ock i öfrigt förestår skolan. Förr brukade vi ibland få se några af skolflickorna här på söndagarna, men sedan "K'ong chiao huei" (= Konfucieförsamlingen) började, ha de icke mer kommit hit. En sådan församling har nämligen för en tid sedan bildats här i Tungchowfu. Hur svårt är det icke för ljuset att genomträngа det tjocka mörker, som råder!

Röfvarväsendet florerar, och soldater hålla sig icke för goda att vara röfvarnes stallbröder. För endast en vecka sedan plundrade ett par soldater landtbefolkningen ute i en by. Emellertid kallade byfolket andra till hjälp. Soldaterna eftersattes och fasttogos samt infördes hit till stadens mandarin. Denne skickade dem till lägret för att dömas af krigsrätten. Denna tog emellertid fångarna i försvar, tillrättavisade bönderna och t. o. m. hindrade dem från att gå ut ur staden. De återvände då till mandarinen och rapporterade, hur de blifvit bemötta. Han red nu till lägret och frågade, hur det kom sig, att de dömande icke handlat efter lag och rätt. Ja, han fordrade, att de två tjufvarna skulle straffas. De två soldaterna blefvo nu halshuggna. Så strängt straff hade de väl ej fått, om de icke först af krigsrätten tagits i försvar.

Jag har nu hållit på med sjukvård omkring 4 månader. Vi ha ju därför alltid folk i de kvinnliga gästrummen, men i de manliga är det ganska tomt.

I gatukapellet pågår arbetet. — Nils var till Tungkwan i början af månaden, och då besökte han också en plats, som heter Hua in miao, där det pågick stor marknad. Han hade med sig flera bröder från Tungkwan och San-ho-keo. De fingo under de 3 dagar, de voro där, predika ordet för många. En låda böcker utsåldes också. Ordet blef således utsådt på flera sätt. Må det bära frukt!

Jag har börjat ha ett möte hvarje vecka ute i de troendes hem här i staden. Ännu ha inte många utomstående kommit med, men vi hoppas det skall bli bättre småningom, då våra troende bli mer uppvärmda och ifrigare att inbjuda grannar.

En kvinna vid namn Chang, en min f. d. patient, är nu här för en månad och lär sig läsa. Hon har länge flitigt kommit till mötena, ehuru hon bor ett godt stycke ut på landet. I höstas ville hon så gärna bli döpt, men vi ansågo det bäst, att hon väntade så länge, tills hon fick mer kunskap i Guds ord. I vår hoppas vi, att hon skall kunna intagas i församlingen. Bedjen, att hennes vistelse här må bli henne till välsignelse! Också för en ung kvinna här i staden vill jag be om förbön. Hon är dotter till bibelkvinnan Liu och vistades för några år se'n en termin i Hoyangs flickskola. Hennes namn är Huei-hsiang. Emedan hon älskade kläder och lyx, gifte hon sig trots mångas varningar med en hednisk affärsman här i staden. Sedan dess har hon aldrig fått komma hit. Mannen var t. o. m. för 1—2 år se'n så fientlig, att han sade, att om någon från evangeliesalen komme inom hans dörr, skulle han sticka knifven i honom. Nu har jag emellertid varit i hemmet. Den unga kvinnan ångrar djupt sitt steg och ber om våra förböner. Hon säger, att hon beder, att hon tror på Jesus och vill följa honom. Jag sade till henne en dag, då jag var där: "Du vet det rätta. Din synd blir större, om du inte gör det rätt är." "Ja", sade hon gråtande, "min synd är mycket stor. Bed för mig!"

Kommen ihåg oss på denna hårdarbetade teg! beder

Eder i Herren förenade
Olga Svenson.

* * *

Missionär *H. Linder* skrifver från Pucheng i dec. 1913.

Det var roligt att i dag se systrarna Anna Rosenius och Ingeborg Ackzell vid hemkomsten från Peh-shui, där de tillbragt något öfver en vecka, under det läskurs för män pågått. De voro öfverlyckliga öfver den Guds nåd, de sett i verksamhet. 75 kvinnor sutto en dag stilla lyssnande till ordet om frälsningen. "Då ni veta detta, hvarför ha ni inte kommit förr, så att vi kunnat besparas dessa årens afgudatjänst?" yttrade en äldre kvinna. En annan hade för flera år sedan hört en man läsa ur en bok, som han köpt, om en gud, som kan förlåta synder och frälsa människor till evigt lif. Hon fattade kärlek till den guden, beklagande blott, att man inte kunde få veta, huru han skulle tillbedjas. Under en fyra år långvarig sjukdom bad hon dagligen denna bön: "Vördade himlaherre, fräls mig!" När hon nu hade hört af systrarna och bibelkvinnan fru Chang om Jesus, utbrast hon: "Ni ha talat för mig om Jesus; nu har jag funnit dörren, nu har jag funnit vägen."

Systrarnas besök har gjort ett oerhördt intryck i staden. Fru Changs hjälp har varit särdeles värdefull äfven bland de enkla studerande bröderna från landet. Evangelisten Hsü är en mycket snäll man, äfven om han ej är mycket beläst. Vi prisa Herren för hans stora nåd.

* * *

Utdrag ur bref från Kina.

G. A. Stålhammar: Mienchih, Honan den 27 dec. 1913.

Vi ha just firat vår jul, och då tänker man på alla vänner hemma i Sverige... Jesus frälsar oss från våra ovänners hand, att vi må tjäna Herren utan fruktan. Det är en härlig klippa att hålla sig till... Vid julen voro rätt många här; i kapellet var det nästan fullsatt. På julaftonen ledde Uang aftonbönen, och vid julottan talade jag. Ringberg talade på f. m. kl. 10. Bland vännerna omkring oss känns det riktigt godt, ehuru många brister nogsamt spörjas. Skolläraren har haft en god examen med gossarne, särskildt i kristendom. Vi ha haft 24

elever i skolan. Evangelisten Uang är snäll, och folket håller sig till honom. Ch'in, som kom på afvägar förra året, är oss nu till glädje, och vi sucka till Herren om visdom att kunna leda honom rätt. Sedan har jag en annan evangelist också med namnet Uang, som förestår gatukapellet och skolans räkenskaper. Han är en stilla, något opraktisk man, men pålitlig och trogen i sitt. Jag ville så gärna utrusta gatukapellet litet bättre och hoppas med Guds hjälp så småningom kunna det... Herren kan välsigna, trots många planer ej kunnat realiseras af brist på medel.

Fru *H. Tjäder*: Chiehchow den 8 dec. 1913.

"*Alla* Guds löften äro *ja* i *honom*."

I går var det redan två månader, sedan jag återkom till Haichow. Herren har gladt våra hjärtan i syskonkretsen bland de infödda. Vi ha haft riktiga högtidsstunder med dem. Det kändes ungefär, då jag anlände hit, som om jag blott varit borta på besök några dagar och så återkommit hem. Våra gamla tjänare voro här, och det var, som om det varit den naturligaste sak i världen, att jag skulle begagna mig af deras goda tjänster. Gud vare tack för fromt och tillgifvet tjänstefolk! Det gör lifvet mer angenämt. Mitt hufvud har varit mycket bättre. Åtta dagar i går, då Henrik var i Hotsin och hjälpte mr Gillies med tältpredikan, talade Ko Ru lin, vår medhjälpare, på första mötet i kapellet kl. 10 f. m. och på andra mötet kl. 12 lang Ch'i-cheng, vår f. d. springgosse och skolgosse, sedan Sandbergs tjänare och därpå seminarieelev. Han utgick från Apg. 9: 15 och tog till ämne "Kärl", eller, som det står i den sv. öfversättningen *redskap*. Det var en välsignad predikan. Jag bara önskar, att jag kunde återgifva den. Nog är det godt att se, hur Guds rike växer, och hur Herren utkorar sina redskap. Jag minns så väl den lille Ch'i-ua, när jag först kom till Haichow och en månad bodde i hans farmors hem. Endast nio år gammal brukade han då säga: "Jag skall predika." Nu är han lärare i gosskolan här.

Fru *Sekine Sandberg*: Yuncheng.

I går voro Ma ta-sao och jag nästan hela dagen på sjukhuset. Vi gå dit hvarje fredag. I går voro nästan alla rummen fulla med patienter. Där äro inga svåra fall, och därför kunna vi få tala mycket med dem, lära dem sånger och lära dem att bedja. I går kommo några af de nyare patienterna in i stora salen och talade med förtjusning om att de nu också hade lärt sig en sång och äfven kunde bedja litet. "Hvem har lärt er sången?" frågade jag. "Jo, det ha de gamla patienterna gjort under veckans lopp." Alla tre doktorerna på sjukhuset äro döpta. O, att de vore varma af Kristi kärlek! Hvilka tillfällen skulle de då icke ha att vittna om Gud!

I torsdags hade vi bröllop här, då Verner Wester förenades med Gertrud Halldorf. Kapellet var dekoreradt med flaggor och palmer, så det såg riktigt festligt ut. Många kineser voro samlade. De hade ju aldrig förr sett en brud i utländska kläder. När jag sedan frågade gummorna, hvad de tyckte om vår utländska bruddräkt, svarade de: "O, den är så vacker! Det är ju samma dräkt, som änglarna ha."

Ett lefvande bref.

Af mrs Gillies, Hotsin*), Shansi.

Den "nya byn" består af 30 hus, byggda af jordlera. Sängplatserna äro uppmurade af samma material, murarna och golfven likaså; allt har en enformigt grå färg. Och folket, ja, de se ut som lergubbar, de också. Vore det inte för det urblekta blå och röda på de små byltena, som leka i rännstenen, skulle man taga också barnen för att vara en del af landskapet.

För omkring 25 år sedan kom Kwoh in till den lilla staden Hotsin. Det var vid tiden för vintermarknaden, och en "rödhårig utländing" (eg. barbar!) bodde då för några dagar i ett värdshus, predikade och sålde traktater och skriftdelar. På så sätt fann ett exemplar af Matt. ev. sin väg till Kwohs by, och från samma källa kom ett exemplar af Johannes ev. till en annan by $^1/_2$ mil därifrån. Köparen af Johannes ev. var en man med en ovanligt kraftig karaktär, och snart blef genom honom hela byn — som hufvudsakligen bestod af små grottlägenheter — om icke omvänd, så åtminstone kristen till det yttre. Byns gamla tempel blef rifvet i grund och dess virke användt till uppförande af ett litet kapell.

Kwohs erfarenhet var helt olika. Under nära 20 år förblef han den ende representanten för evangelium i sin by. En gammal man blef visserligen genom den hjälp, som gafs honom under en hungersnödstid, intresserad i läran; ja, han t. o. m. döptes, men det vållade församlingen sedermera endast bekymmer. Under alla dessa år stod dock Kwoh — en af de 5 förstlingskärfvar, som utgjorde kärnan af Hotsins församling — trogen sin Herre och Mästare. Kortspel, som förut hade varit hans favoritsysselsättning, skiljde han sig helt ifrån, ifrigt bad han med och för sin familj, och regelbundet kom han till gudstjänsterna, i trots af att han hade 2 timmars ridt nedför en brant backe. Sina 3 flickor lät han växa upp med obundna fötter och utan ringar i öronen; de fingo lära sig läsa sin bibel och tillbedja den sanne Guden. Det var en stor glädje, när det 4:de barnet var en gosse — därmed var ju skammen att ha "bara flickor" borta — och när så de femte, sjätte och sjunde barnen också voro gossar, sade Kwohs grannar sins emellan: "Nu syns det verkligen, att utländingarnas Gud är en god Gud!"

För 5 år sedan, då opieförbud kom ut i landet, vände sig några till Kwoh för att få hans hjälp att bli afvanda från sin last. Han begagnade sig därvid af ett slags piller, liknande dem, som pastor Hsi på sin tid användt, samt — bön. Alltid bad han med patienterna en och en och tog dem dessutom

*) Mr och mrs Gillies äro de närmaste engelska grannarna norr om S. M. K:s arbetsfält i Shansi, och många af Hotsinförsamlingens medlemmar ha under årens lopp gästat flera af de svenska stationerna.

hvarje kväll med till den gemensamma husandakten. En gosse från hans by hade något tidigare haft anställning hos vår diakon (ofvannämnde köpare af Johannes ev.) och sedermera också hos oss som hjälp i hemmet. Han blef omvänd, och full af nit för Kristus, som han var, blef han vid denna tid Kwoh till mycken hjälp vid de dagliga mötena i hemmet.

Bland opiepatienterna var en kvinna, som var själen i spelpartierna i byn. Hon beslöt sig emellertid för att bli en kristen och snart nog äfven hennes andra dotter i ordningen, hennes svärdotter och två yngre söner. Den yngsta af dessa gossar ha vi nu i vår skola, och det är en mycket duktig liten skolpilt — ingen kan så många sånger eller sjunger så gladt som han. Äldste sonen, mannen till ofvannämnda svärdotter, vill icke skilja sig från kortspel; han är dock numer ingen motståndare till evangelium. Han vet vägen till frälsning, men, för att använda hans egna ord: "hans tid att bli frälst har ännu ej kommit". De äro riktiga kalvinister, dessa människor!

Dottern n:o 2 tar det isynnerhet på allvar. Före sin omvändelse var hon bortlofvad åt en hedning. (En förlofning i Kina anses lika bindande som ett giftermål). Före bröllopet, för omkring 2 år sedan, hade hon jämte andra i byn löst sina fötter, men hennes blifvande svärmor var mycket emot detta. Efter hennes giftermål började svårigheterna. Mannens släkt yrkade bestämdt på, att hon skulle gifva upp tron på Kristus och åter binda sina fötter, men hon vidhöll lika bestämdt att *icke så göra*. De slogo henne, svälte henne, brände hennes skor och strumpor och gjorde allt, hvad de kunde, för att förfölja henne. Till slut beströdde de en flera meter lång sträcka med törntaggar, slogo vatten därpå, för att marken skulle bli riktigt slipprig och tvingade så det stackars barnet att gå denna sträcka med bara fötter. Detta var midt i vintern. En hel massa folk hade kallats tillhopa för att beskåda detta, och man hoppades nu kunna förmå flickan att rygga tillbaka och afsvärja sin tro. Men nej, hon gick hela sträckan fram och så tillbaka och utbrast härvid: "Jag prisar Gud för detta. Min Mästare bar en krona af törne för mig; skulle jag då ej vara villig att gå en törnbeströdd stig för honom?" Med sårade, blödande fötter, men med ett ansikte, som strålade af glädje återinträdde hon så i sitt lilla kalla rum (hennes anhöriga tilläto henne ej att elda upp det) för att svälta i fyra dagar. På detta sätt fick detta knappt 17-åriga barn lida för sin Mästare.

På grund af en kungörelse från regeringen gjordes inom kort af vänner till flickan myndigheterna underrättade om hvad som passerat, och så utsändes genast af det s. k. distriktsrådet fyra män med befallning att afhämta och föra till närmaste stad den, som var ansvarig för misshandeln. Men de utsända läto muta sig, och istället för att göra sin plikt grälade de på flickan. När detta blifvit upptäckt, blefvo de till straff genast afskedade.

Helt nyligen ha två af våra bibelkvinnor varit i flickans hem och förmanat den gamla svärmodern, hvilken, glädjande nog, sedan dess har varit snällare mot sonhustrun.

Den dag i dag är, ha vi i Kwohs by 3 el. 4 döpta kristna, och längre fram hoppas vi få intaga ännu några i församlingen. En gång i månaden brukar jag resa dit och hålla möten. Sist jag var där, samlades 30 kvinnor, lika många barn och ett 10-tal män, och alla sutto stilla och uppmärksamma under hela mötet. Några följde på ett intelligent sätt med i sången och bibelläsningen, och en — en grof, bredaxlad man, som förr var ansedd för att vara den lättfärdigaste mannen i byn, gjorde anteckningar och kom efteråt och bad mig upprepa en del belysande exempel, som jag nyss användt — han ville, sade han, vid tillfälle skrifva ned dem.

Kwoh har ej något synnerligen tilltalande yttre, ej heller är han så särskildt renlig af sig, men han älskar verkligen Gud och har en sällsynt gåfva att bedja. Jag gripes alltid af en känsla af förvåning, när han talar med Gud, så mjuk är hans stämma och så skön hans åkallan. Han är nitisk i att predika, besöker ofta marknaden eller leder söndagsgudstjänsten på någon af utstationerna.

Hur stor är icke skillnaden nu mot den dag, då byamännen buro honom med sammanbundna händer och fötter, hängande på en stång — likt ett slaktadt djur — ut ur byn för att tvinga honom att afsvärja kristendomen!

(Ur China's Millions.)

För S. M. K:s förebedjande vänner.

Tacksägelseämnen.

Seminariet i Yuncheng (sid. 19). Det nya skolhuset i Sinanhsien, som uppförts under hungersnöden och nu står skuldfritt. Af Herren är det skedt och är ett under i våra ögon (sid. 20). Mottagligheten bland kvinnorna i Peh-shui (sid. 22). Att Ch'in åter kommit till rätta (sid. 23). — De infödda medarbetarna på de olika stationerna (se brefven). — Guds stora trofasthet och bönhörelse.

Böneämnen:

Det manliga seminariet i Yuncheng och det kvinnliga i Puchowfu. — Gosskolan i Sinanhsien och de på sid. 21 omnämnde unge männen, taoisten och buddhaistprästen. — Att i Tungchowfu prefektens fru må bli vunnen för Herren, likaså Chang och Hueihsiang (sid. 22). — Hela Tungchowfu distrikt (sid. 22). — Att våra missionsarbetare och stationer alltfort må bevaras för röfvare. — Den politiska såväl som den religiösa situationen. — Att våra syskon midt under det myckna, som ständigt upptager dem, må få nåd att i stillhet likt Maria sitta vid Jesu fötter.

Personligt meddelande.

Trolofning har tillkännagifvits mellan fröken *Anna Rosenius* och Augustana-synodens missionär i Hsüchow i Honan, pastor *C. O. A. Sphira*. Må Herren till denna förening få lägga sin välsignelse!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 4. Årg. 19. 15 FEBR. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Sinims Land. — Ung på nytt såsom örnen. — Kina under år 1913. — Arbetet bland de unge männen, II. — Minnen från en byresa. — Brefafdelningen. — Tillkännagifvande. — Redovisning.

*Sinims Land.**

Es. 49: 12.

Mel.: "Re'n bådar morgonstjärnan".

Bland skilda folk och zoner
i Österns vida land,
bland Kantons millioner,
vid Gula flodens strand
höjs korsets segerfana
med hast till folks banér,
och lifvets vädjobana
beträdes mer och mer.

I Sinims mörka länder
går morgonrodna'n opp,
och Kinas folk sig vänder
till Jafets Gud med hopp,
att Kristi nåderike
skall famna äfven d'em,
när vilsna söner like
i bot de vända hem.

Så signe, Herre, sådden
bland Sinims glömda folk,
gif växt åt späda brodden,
sänd mången fridens tolk,
att en förlossad skara
i lof må stämma in,
och Herden en få vara
liksom ock hjorden din!

P. H—l.

* Med anledning af missionär E. Folkes föredrag om Kina vid bibelkursen å Johannelund i augusti 1913.

Ung på nytt såsom örnen.

Han mättar ditt begär med sitt goda, så att du blifver ung på nytt såsom örnen. Ps. 103: 5.

Att fröjdas i Gud är det rätta himmelska väsendet. Däraf lefver själen. Genom glädjen i Gud förnyas både kropp och själ. *Du blifver ung på nytt såsom örnen.* Detta bör fattas både från timlig och andlig synpunkt och sker dels redan i detta lifvet, dels på ett fullkomligt sätt efter döden i uppståndelsen.

Att af Gud begåfvas med fröjd är det rätta lifvet. Det vederkvicker hela kroppen, ty visserligen vederkvickes ock kroppen, när det går själen väl, liksom kroppen försmäktar, när själen bedröfvas, såsom alla botpsalmer betyga. David säger: "När du tuktar någon och näpser honom för missgärning, så låter du hans härlighet förtäras såsom af mal." "Men de som vänta efter Herren, de få en ny kraft, så att de uppfara med vingar såsom örnar. De skola löpa och icke uppgifvas; de skola vandra och icke varda trötta. Han gifver den trötte kraft och den maktlöse starkhet nog." Gud har i örnens natur inplantat en viss förnyelsekraft, hvarigenom den lär blifva det äldsta af alla djur. Orsakerna därtill hafva många sökt utforska, och därmed må förhålla sig huru som helst. Det må vara oss nog att veta, att så är. Nu vill den Helige Ande låta oss gå i skola hos örnen och lära oss, att liksom den säges få sin kraft till förnyelse, därigenom att

den med öppna ögon skarpt blickar in i solen, så skola ock vi med öppna ögon skarpt blicka in i Jesus Kristus, rättfärdighetens sol, att vi genom honom måtte få ny kraft. Ty på detta sätt utlägger profeten Esaia denna liknelse, sägande: "Men de som vänta efter Herren, de få en ny kraft, så att de skola uppfara med vingar såsom örnar." Det är: liksom örnen förnyas, därigenom att den svingar sig upp mot solen, så undfå ock de trogna, därigenom att de upplyfta och uppsvinga sin själ, nya krafter af lifvets eviga ljus, af Kristus Jesus, så att de dagligen förnyas efter hans bild, stärkas i alla dygder, af honom undfå ny stillhet i sinnet, ny glädje, ny tröst, ny kunskap och vishet eller förkofring däri och ändtligen, när rättfärdighetens sol, Kristus, på yttersta dagen uppgår, med förklarade ögon se honom i hans härlighet, och så förvandlas till hans fullkomliga likhet.

Svinga dig, min ande, opp
Till de djupa såren,
Där försoning, frid och hopp
Finns för arma fåren.
Se, Guds Son, din Herde god,
Dig till godo blöder
Och betalar med sitt blod
Huldt för sina bröder.

Johan Arndt.

Kina under år 1913.

År 1913 har varit ett kritiskt år för Kina. Så länge det gällde kampen mot det af alla hatade mandschuväldet, rådde enighet, men då kejsarhuset nödgats draga sig tillbaka, trädde de talrika partierna bland kineserna i skarp motsats inbördes. De gamla ämbetsmännen, som långsamt arbetat sig upp och voro väl förtrogna med det invecklade statsmaskineriet, skötos åt sidan, och deras platser intogos af unga, oerfarna män med reformprogram, den enes äfventyrligare än den andres. Många af dessa hade utan tvifvel landets väl om hjärtat, men hos en stor del rådde helt visst självviska syften. Genom en kompromiss hade regentskapet öfverlämnats åt Juan Shikai. Det unga Kina, i synnerhet i landets sydliga delar, var emellertid långt ifrån böjdt för att taga emot order från Peking. Ville Juan Shikai foga sig efter dem, vore allt godt, ville han regera, ropades: "Han har svikit folkets förtroende. Ned med honom!" Och det mest moderna medlet, bomben, försöktes allt emellanåt för att röja honom ur vägen. Det utvecklade sig emellertid ej blott till en strid mellan liberal radikalism och konservatism, utan den gamla motsättningen mellan de olika provinserna inbördes och mellan dem och Peking framträdde allt skarpare. Under allt detta utvecklade Juan Shikai en ovanlig energi. Med stor visdom och okufligt mod styrde han med stadig hand statsskeppet i den vilda stormen. Först väjde han med klokhet för de första brottsjöarna, men så snart han kände sig starkare, styrde han sin kurs med kraftigare hand. Motståndet antog nu våldsammare former. Revolutionens flodvåg bröt åter fram i vidt skilda delar af Kina. Landet hotades med fullständig söndersplittring. Denna revolt under 1913 hotade att alldeles förstöra det, som vunnits genom revolutionen 1911.

Den 8 april samlades för första gången Kinas folkvalda representanter till folkförsamling. Stora förhoppningar voro fästade vid detta Kinas första parlament, men det blef idel missräkningar. Under de 9 månader, parlamentet varit samladt, har ingenting blifvit uträttadt. Först stredo partierna om valet af talmän. Den fråga, som därnäst både länge och grundligt afhandlades, var medlemmarnes löneförmåner. Ändtligen stannade man vid 9,900 kr. per år och person. Resekostnaderna skulle dessutom gäldas af statskassan. Förgäfves sökte presidenten förmå parlamentsledamöterna att allvarligt behandla de viktiga frågor, som stodo på dagordningen. Ändtligen tillsattes ett utskott, som skulle utarbeta regeringsformen. Enligt det förslag, som framlades af detta utskott, skulle presidenten beröfvas all makt. Juan Shikai, som, sedan han den 10 okt. blifvit vederbörligen vald och insatt i sitt ämbete, kände sig säkrare på sin post, i synnerhet sedan han vunnit erkännande af de utländska makterna, beslöt nu att befria sig från det besvärliga parlamentet. Det mäktiga partiet, kändt under namnet Kuomintang, hvaraf flera medlemmar befunnits ha stått i förbund med upprorets ledare, upplöstes, och partimedlemmarne i parlamentet hemsändes. Några fängslades. Kort därpå förklarade presidenten parlamentet i dess helhet upplöst. Han visade emellertid medlemmarne den ynnesten att låta dem lyfta reskassa hos finansministern. I parlamentets ställe inrättades nu en "administrativ rådsförsamling, bestående af 70 medlemmar, valda af provinserna och presidenten. Dess uppgift är af uteslutande rådgifvande karaktär. Vidare skall ett nytt konstitutionsutskott tillsättas, som skall utarbeta författningen.

Det problem, som för regeringen i Peking varit mest svårlöst, har varit finanserna. De stora skatter, mandschuregeringen samlat, stannade vid kejsarens abdikering i kejsarfamiljens våld, och Juan befann sig ända från början i ett mycket brydsamt läge. Skattebidragen från provinserna uteblefvo. I stället kräfde flera provinser stora subsidier från centralregeringen. Somliga af dem sökte genom att förvägra den sedvanliga tributen till centralregeringen göra Juans ställning ohållbar. Efter skarpa strider och hårdnackadt motstånd från sina vedersakare lyckades Juan afsluta det s. k. femmaktslånet på 25 miljoner engelska pund. Nu hade han medel att göra sin vilja gällande.

Den inre oron i landet, förorsakad dels af rebeller, dels af talrika röfvarband, omöjliggjorde

samfärdsel och handel. Den jordbrukande klassen led äfven stor nöd. Upproret mot Juan vann intet stöd vare sig hos köpmännen eller jordbrukarne. Tvärtom uppmanade dessa upprepade gånger regeringen i Peking att med våld undertrycka den nya rörelsen. Redan i maj började stora truppmassor i norr att sätta sig i rörelse mot söder. Därpå följde tätt på hvarandra afsättningsorder för de ämbetsmän, som ute i provinserna misstänktes för att motarbeta Juan och gynna de upproriska. En sammansvärjning uppdagades i Wuchang, samma stad, där revolutionen 1911 utbröt. Där upptäcktes nämligen högkvarteret för "Blod- och järnförbundet för roffarnes utrotande" — med roffarne menade man i första hand presidenten och vice-presidenten. — General Li, annars mild, handlade nu med skoningslös stränghet, och snart var resningen i Wuchang kväfd. Öfver 40 af ledarne halshöggos. I juli månad bröt formligt uppror ut i Kiangsi, där de upproriske till en början gynnades af ej så liten framgång. De bemäktigade sig en viktig fästning och tillfogade regeringstrupperna flera förluster. Omkring Shanghai stodo också häftiga strider. Ej utan skäl klagade Kinas regering öfver att upprorsledarne obehindradt kunde verka för sina syften under skydd af den utländska lokalstyrelsen. Nanking, dit de upproriska förlade sitt högkvarter, höll längst stånd mot regeringstrupperna. De arma invånarne i Nanking blefvo först brandskattade af rebellerna, och när ändtligen staden föll i regeringens händer, väntade dem ett ännu värre öde. Under tre dagar lämnades staden åt soldaterna till plundring. De ohyggligaste scener utspelades, och nöden steg öfver alla gränser. Någon hjälp från Peking stod ej att få, ty den segrande generalen Chang var fruktad af alla. Man var ej heller säker på hans lojalitet. Efter långa underhandlingar har det emellertid nu lyckats Juan att aflägsna honom från Nanking. I så vidt skilda och viktiga städer som Chungking (prov. Sichuan), Changsha (prov. Hunan), Wuchang (prov. Hupe), Kiukiang och Nanchang (prov. Kiangsi), Anking och Wuhu (prov. Anhuei), Shanghai och Kanton måste rebellerna gifva vika. Den roll, Japan spelat i denna kamp, har framkallat skarpt klander från flera håll. Den entusiasm, hvarmed pressen i Japan stödde de upproriskas sak, och det hån, de slungade mot Juan, den ifver, hvarmed de sökte vinna inflytande öfver provinsstyrelserna, och den aktiva del, japanska officerare och menige togo i striden, gaf tydligt tillkänna, att Japan här spelade under täcket. Japans orimliga fordringar på upprättelse för under upproret lidna oförrätter och ersättning för gjorda förluster visa, att de, så vidt möjligt varit, sökt sak med Kina. De europeiska makterna, i synnerhet England, hafva dock hindrat japanerna att begagna sig af Kinas svaghet.

Efter alla växlingar har Juan utgått som segrare ur den mångskiftande striden. Småningom har han besatt alla viktiga ämbetsposter med sina förtrogna, till största delen män af den gamla skolan. Folket har tröttnat på de ständiga striderna och välkomnar den starka hand, som nu har regeringstömmarna. Ännu bär Kina namnet republik, men allt flera börja nog längta efter den monarkiska styrelseformen. Om något nytt parlament kommer att inkallas, är ovisst. Guvernörerna i provinserna ha röstat häremot. Juan har vetat att ännu mer stärka sin kraft genom att kalla Kinas populäraste man, vicepresidenten Li, till Peking. Ur kaos börjar ordning inträda, och vi få hoppas, att år 1914 skall för Kina blifva ett lugnare och lyckligare år, än 1913 har varit.

(Forts.)

Arbetet bland de unge männen.

Af *David Landin.*

II.

Den kamratliga samvaron har varit god, och för att underlätta denna och möjligen lättare nå utomstående unge män ha vi bildat en liten seminarieförening, hvilken vi hoppas nästa år (1914) få utvidga till en K. F. U. M., där äfven utomstående kunna vinna inträde. Höstens arbete inom denna lilla förening har mest bestått i öfverläggningar om dess stadgar och arbetsmetoder, och har sammanträde hållits hvarje lördagsafton samt ett bönemöte om söndagsmorgnarna. Tvenne gånger ha vi haft ett slags samkväm med te. Till det första inbjödos några unge män från staden; det senare utgjorde en skolafslutningsfest. Tal höllos vid båda tillfällena af en bland skolans elever, hvilken med denna termin slutar sin ordinarie kurs. Oaktadt allt är i sin ringa början, har det nog redan stadgat och fördjupat vår samvaro. En längtan brinner varmt i fleras hjärtan att kunna tjäna de utomstående unge männen och i öfrigt verka Herrens verk. Trots det trägna skolarbetet ha tid och krafter äfven räckt till för arbete

utom seminariet.

Det har hos flera af oss missionärer varit en önskan, att eleverna i seminariet skulle under skoltiden få tillfälle att deltaga i verksamheten bland utomstående för att såmedelst få öfning i detta viktiga arbete. Redan före revolutionen begagnade ju flera af eleverna söndagseftermiddagarna att sprida böcker och traktater på gator och i kringliggande byar, men först i år har tack vare gatukapellet äfven under veckodagarna någon mer regelbunden verksamhet kunnat upptagas. Tre kvällar i veckan ha eleverna turvis varit där, sex hvarje gång. Genom sin sång och sina korta vittnesbörd ha de bidragit till, att sådana, som sällan besöka vårt kapell, fått höra om frälsningen i Jesus. Glädjen och vinsten häraf har nog ej varit minst för eleverna själfva.

Söndagseftermiddagarna ha dock varit deras egentliga tid för "utarbete". Ibland ha de gjort en viss uppdelning af arbetet. Några ha sålunda besökt sjukhuset, där traktater utdelats och enskilda samtal med de sjuka förekommit. Andra ha besökt skolor eller på gatorna predikat och sålt skrifter och bibeldelar, och slutligen ha en del gått till gatu-

kapellet. Den verksamhet, som tyckes bli af mer regelbunden art, är söndagsskolan med gossar från stadens olika folkskolor (regeringsskolorna). Som ledare tjänstgör en af eleverna, som visat sig synnerligen lämplig för denna uppgift. Skaran af gossar har ökats med hvarje söndag. Första söndagen var det endast 3. Snart blef det ett 40-tal. I detta arbete hoppas jag längre fram kunna använda flera elever, som därigenom också vinna öfning och insikt i barnafostrarens viktiga och svåra kall.

Då vi nästa år hoppas kunna utvidga vår förening till en verklig K. F. U. M., bli måhända tillfällena att särskildt verka bland unge män rikligare än hittills. Nu har denna gren af verksamheten inskränkt sig till samtal med de många unge män, som nästan regelbundet besöka våra gudstjänster. Vi hoppas emellertid, att marken hunnit förberedas för kommande sådd.

Så har denna termin gått i ett "arbetets tecken", men faran af att försumma det enskilda umgänget med Gud, som ju är kraftkällan, har nog af flera bland eleverna beaktats. Sådant är ju svårt att förelägga dem som bud, men o, att de och vi alla, som arbeta i Herrens vingård, mer toge i akt dessa dyrbara stunder kring Guds ord!

Vikten af att arbetet bland de unge männen både utom och inom seminariet uppbäres af de hemmavarande missionsvännernas bön och intresse har mer och mer blifvit mig klar. Det kräfves å ena sidan så mycket af oss, som skola leda detsamma, att våra krafter knappast förslå; å andra sidan är det så oerhördt viktigt, att detta arbete blir utfördt på det rätta, ja, bästa sättet. Sådana som de framtida ledarne blifva, blifva nog till stor del de framtida församlingarna, och skola vi kunna nå och verka bland det unga Kina, måste det nog ske genom den kinesiska kristna ungdomen. Denna ungdoms fostran är vårt mål med seminariet och de andra ungdomsskolorna, och härför fordras missionsvännernas bön och offervillighet.

Minnen från en byresa.

Af *Anna Hahne.*

Först en varm hälsning med bön om Guds rikaste välsignelse öfver hvar och en, som har Kinas frälsning lagd på sitt hjärta. Så litet från en resa i byarna i november. Vännerna hemma vilja ju höra, hur vi ha det?

Den första by, vi besökte, var Sie-chao. Vi kommo dit på lördags e. m., men nästan hela byns befolkning var borta på marknad i en närliggande by. I det hem, dit vi ämnat oss, var endast sonhustrun hemma. Vi ville då resa vidare, ty det brukar ej vara så lätt för en sonhustru i Kina att ta emot gäster, då hennes svärmor är borta. Men här bad sonhustrun oss så bevekande att stanna, tills "mamma" komme hem, och inom en kort stund hade hon ställt i ordning en präktig middag åt oss. Fram emot kvällen kommo alla åter, och vi fingo ett så vänligt mottagande.

I denna by är det tre familjer med namnet Feng, som alla vilja tro på Gud. Nu täflade de om att få bevisa oss gästvänlighet. Vi åto middag hos den första familjen, frukost hos den andra och kväll hos den tredje. I tre dagar stannade vi i denna by. De som härbergerade oss voro ofantligt älskliga och hjärtliga. Ja, de flyttade själfva ut ur sitt stora och präktiga rum in i ett mindre, så att vi lättare skulle kunna ta emot gäster.

På söndags f. m. hade vi gudstjänst ute på gården, då en stor skara folk samlades. Efter mötet fingo vi sälja ganska många bibeldelar och smärre skrifter. Så gick hvar och en till sitt.

Hos vårt värdfolk var det den dagen en högtidlig stämning. Gamla mor väntades nämligen hem. Hon hade ej varit hemma på flera år, ty hon hade ej kunnat komma öfverens med sin sonhustru. Men nu ville de alla tro på Gud, och så skulle allt göras upp.

Vi voro bjudna på middag i hemmet numro två och skyndade därefter tillbaka för att ta emot gamla mor. Men när vi anlände, hade hon redan kommit och alla sutto redan vid middagsbordet.

Därpå hade vi bönemöte, hvarvid de bekände sin synd för Gud och bådo om förlåtelse. Sedan var allt bra. Sonen var öfverlycklig, att modern kommit hem, och prisade Gud för hans stora nåd. Gamla gumman förklarade själf, att hon var så lycklig öfver att vara hemma igen. Tänk, hvilken omskapande kraft evangelium har på människohjärtat!

På kvällen hade vi ett härligt möte. Då var det frid i hjärtana. Gamla mor satte sig på främsta bänken, drog sonhustrun till sig och sade: "Kom och sitt bredvid mig!" Jag talade öfver orden: "Saliga äro de i anden fattiga, ty dem hörer himmelriket till." Därefter hade vi vittnesbördsmöte, då bibelkvinnorna talade om, hvad Gud hade gjort för dem. De blefvo så varma om hjärtat, att de ville aldrig sluta. Under tiden hade många främmande kommit in, som tyst och stilla åhörde allt.

Före kvällsmötet var jag ute på besök i byn och träffade därvid på en kvinna, som hade bedit till Herren Jesus i 3 års tid. Jag frågade henne: "Hvar har du hört evangelium?" Och hon svarade: "Min svärmor besökte er, då ni bodde i Uanch'uan för 3 år se'n. Hon fick där höra om Jesus, och ni lärde henne bedja. Jag var då mycket sjuk och hade sökt flera läkare men utan att få någon lindring. Hon sade då: 'Bed du till Jesus, ty jag hörde, att han kan bota sjuka.' Jag började bedja och kände mig bättre. Efter någon tid var jag alldeles bra, och nu beder också min man." De köpte hvarsin katekes och bibeldel. Må Herren välsigna ordet på deras hjärtan, så att de få erfara dess frälsande kraft!

Tidigt på måndagsmorgonen reste vi till en by, som heter P'eh-ti. Gumman Fengs dotter bor där, och nu fördes vi dit af gamla mor själf. Vi ha aldrig förr varit i den byn. Det var ett helt lass, som for åstad: Gumman Feng och hennes två dotterbarn, mina två bibelkvinnor och jag. Vi blefvo mycket vänligt mottagna af gumman Fengs dotter,

men folket i byn var skyggt för oss. Ett par gånger kommo flera och tittade på oss i dörröppningen men sprungo så sin väg igen. Vi satte oss då ute på gården och sjöngo några sånger, och nu kommo de tillbaka mycket försiktigt och slogo sig ned ett stycke ifrån oss. De två små barnen, som åkt med oss i kärran, voro så kärleksfulla och smögo sig tätt intill mig, en på hvardera sidan, och detta bidrog nog icke så litet till att bryta motståndet. Våra åhörare kommo allt närmare, lyssnade mycket uppmärksamt och köpte efteråt flera böcker. När vi reste, hade vi hela byns befolkning omkring oss; alla nickade farväl och sågo så vänliga ut.

På hemvägen besökte vi södra Sie-ch'ao. Läraren Fengs dotter bor där, och där var ett annat mottagande. I ett nu hade vi en stor åhörareskara. Vi bjödos in i ett rum, som snart fylldes. En af bibelkvinnorna var utanför. Hon kom mycket ifrig och ropade: "Hvarför sitter ni härinne och talar? Gården är full med folk." Alla lyssnade ifrigt och framställde många frågor om *vägen*, köpte sedan böcker och bådo oss snart komma igen. Det var redan skumt, då vi lämnade byn, men vi voro så tacksamma för detta lilla besök.

På onsdagen gingo vi uppför berget till Heh-Tsï-ko, där en sökare bodde. Han hade flera gånger bedt oss besöka sin hustru, som var en motståndare till evangelium. Allt bergsfolket i trakten samlades och sutto ett par timmars tid, lyssnande till evangelium. Den nämnda hustrun var mycket vänlig och sade sig nu vilja tro på Herren. Det var just ingen lätt sak att komma till denna plats. Det bar nämligen uppför hela vägen. Ibland gällde det riktigt att klättra. Det var 3½ km. dit upp, och våra ben blefvo ganska stela, innan vi kommo till Uanch'uan, där vi under resan hade vårt stamhåll.

På torsdagen besökte vi Nia-rï-keo. Där träffade vi två kvinnor, som voro så intresserade. Vi talade en stund på gatan men blefvo sedan bjudna in i ett hem. Vår värdinna hade varit hos oss den sommaren, vi voro i Uanch'uan, och hade då hört om Jesus. Nu var hon så ifrig och ville höra mer om honom. Vi lärde henne bedja, och hon köpte flera böcker. Hon sade, att hennes man också tyckte om läran. Honom sågo vi emellertid icke. Denna kvinna föreföll så mottaglig, och vi hoppas snart åter få besöka henne.

Icke långt från denna by låg en annan, som heter Liu-kia-Üen, men där var folket hårdt och ville ej ta emot budskapet. Vi talade dock en stund på gatan.

På fredagen reste vi till Sofeng och besökte de troende där. En af dem, en äldre kvinna, hade börjat spela kort. Vi förmanade henne i kärlek att inför Gud bekänna sin synd för att få förlåtelse.

På e. m. besökte vi två troende familjer. Dessa ha inte varit noga med att hålla sabbaten men insågo sin brist och lofvade med Guds hjälp ändra sig. På kvällen hade vi möte hos evangelisten Chang, då alla de troende voro samlade samt ganska många utomstående.

På söndagen voro vi åter hemma i Uanch'uan. Evangelisten Keo ledde mötet, som var riktigt godt. Han talade öfver Joh. 3: 18. Mycket folk hade kommit från de närgränsande byarna. Äfven var det ganska många kvinnor från staden, bland dem en kvinna, som syntes så intresserad. Hon sade, att hon i somras, då vi varit däruppe, hade hört evangelium och beslutat sig att följa Herren. "Men huru kommer det sig", frågade jag, "att du redan hunnit lära dig så mycket?" Hon svarade: "Jag har just ingenting att göra nu, utan då edra evangelister äro ute och predika i sta'n, följer jag med, hvart de gå, och sitter och lyssnar." Hon hade t. o. m. tagit af fotbandaget och begagnade stora skor. I kollekten lade hon 40 kash, en ingalunda liten summa för en fattig kineskvinna.

På e. m. voro vi ute på husbesök och träffade då flera trefliga kvinnor, som lyssnade med intresse och köpte flera böcker. Den gård, där vi samlades, låg nära statens gosskola, och då gossarna hörde oss sjunga, kommo de alla rusande. Jag tror deras afsikt var att bråka. Men så talade jag om för dem, att jag hade fyra gossar i Sverige, som jag lämnat för att fara ut till Kina och tala om för dem om Jesus. Då blefvo de alla så allvarliga och stodo tysta och uppmärksamma nära en timmes tid. De böcker, vi hade med, såldes på några ögonblick. Vi inbjödo gossarna till gudstjänsten nästa söndag.

På måndagen reste vi till *Cheo-si*. Vi ha några sökare där. Vår vän Chang, som fått lida mycken förföljelse af sin bror, mottog oss så vänligt i sitt hem. Brodern var för tillfället hemma. Han bemötte oss mycket vänligt, och vi förmanade honom att vända sig till Gud. Han nickade bifall till allt hvad vi sade, men vi veta ju ej, hvad han tänkte i sitt hjärta. Han köpte 4 evangeliedelar. De kvinnor, som förra gången vi voro där syntes intresserade, hade gjort goda framsteg.

Det var kallt och blåsigt den dagen, och innan vi kommo hem, var det fullkomligt yrväder. Följande dag föll snön i stora flockar alldeles som hemma i Sverige. Vi måste därför hålla oss stilla den dagen.

På onsdagen klarnade det, och nu reste vi till Ioh-li-feng för att besöka de troende där. Det var så kallt, att folket ej tordes ut, så i den byn sågo vi ej mycket folk. Men i den familj, vi besökte, voro de glada att se oss.

På e. m. foro vi till Fan-Tsuen och lågo där öfver natten. På kvällen samlades de troende, och vi hade en välsignad stund tillsamman. Men o, hvad det var kallt! Jag höll nästan på att frysa mig fördärfvad under natten. Tidigt följande morgon var jag uppe och ute i byn för att besöka de troende. Vi hade tänkt stanna där ett par dagar och äfven besöka några byar i närheten. Men det blef ett starkt snöfall, och vi måste genast återvända till Uanch'uan. Vi hade de svåraste uppförsbackar och voro riktigt ängsliga för hur det skulle gå, men det gick bra. På fredagen reste vi hem till Ishih och funno till vår förvåning icke alls någon snö där. Jag åt hela tiden kinesisk mat och mådde förträffligt. Det svarta brödet smakade så godt till de saltade grönsakerna. Risvällingen, som man får i byarna, är också utmärkt.

Så fort vi kommit öfver det kinesiska nyåret och vädret lämpar sig, hoppas jag åter få resa ut. Kommen då ihåg oss i förbön!

Brefafdelningen

H. Linder, Pucheng den 7 jan. 1914.

Herren föröke eder frid!

Det var de sista dagarna i okt. vi flyttade in i Pucheng. Lägenheten kostar blott 15 täls per år, beroende på att den såsom polischefens rådhus "stått i förbindelse med mörkrets makter" och således är obeboelig för hederligt folk! Vi ha lyckats tränga ihop oss, så att vi nu ha lägenhet för oss själfva, systrarna och våra infödda medhjälpare samt för apotek och opieasyl för män och kvinnor. Från början ha vi haft att kämpa trons kamp. Vid inflyttningen var vår minste, lille Lennart, illa sjuk, hade tydligen en släng af engelska sjukan. Det såg ut, som skulle han bli krympling. Herren hörde dock i nåd vårt bönerop och ledde oss angående behandling och diet. Från den dag, då mamma nästan i förtviflan ropade till Herren, inträdde förbättring. Tio dagar därefter hade gossen blifvit så bra, att han knappast var igenkännelig.

Sedan fingo vi pröfva på folkets styfsinthet. Det är icke för intet, som Pucheng sättes först på listan på illa beryktade distrikt i Shensi. Man kommer till mötet men vill icke veta om, att man är en syndare. Ja, de mer framstående i församlingen ha tämligen tydligt visat, att de inte kunna gå i ledband. De vilja vara själfständiga både angående söndagsfirande, brännvinsdrickande, rökande o. s. v. Vi känna, att vi nog ha kommit för sent för den unga församlingen. Det är revolutionens ande, som hänger i luften. Man vill icke underordna sig någon auktoritet, Guds eller människors. Jag gläder mig därför öfver den reaktion, som inträdt under Yuan Shih-kais regim. Han vill sätta ungdomen i Kina på dess rätta plats och återupprätta auktoriteten i landet.

Uppmuntringar i arbetet ha vi också, Herren vare lof! Den sjukvård, som lämnas, drar hit rätt många, som synas vara tacksamma för hjälpen. Mötena äro i allmänhet väl besökta; i synnerhet komma många kvinnor. Gud har bevarat oss för onda människor, i synnerhet för "Boxarne", som i bergstrakten åt Peh-shui hållet åter börjat med sina nattliga besvärjelser i templen. De ha dock skingrats af soldater, som förlagts i Peh-shui. Nyligen hade vi den stora glädjen få 1600 sådana stora bibelspråk till uppklistring, som jag skickade hem till missionsutställningen. Dr Keller från Amerika har ombesörjt detta. Det har varit en fröjd att under e. m. få gå omkring i staden och finna dessa dråpliga predikotexter uppklistrade öfverallt. Herren vare tack för denna gåfva! Vi få bibelspråken fraktfritt hit, t. o. m. medel till uppklistrandet.

För kort tid sedan sökte en man från Fang-mu inträde i vår opieasyl, men hans penningar räckte ej till att betala medicinen, hvarför han råddes att gå hem och anskaffa mer. Vid de två besök, han gjorde oss, fick han höra talas om Jesu makt att hjälpa genom bön. Hemkommen beslöt han försöka den kraften och upphöra med opiebruket. Förra söndagen kom han till predikan (en 15 km:s väg) och omtalade, att han på tio dagar inte smakat opium eller någon medicin, blott bedit. Ibland om nätterna hade det varit mycket svårt. Då hade han suttit och vaggat sig och för att få lindring slagit hufvudet mot väggen, tills huden gick af på pannan. Han vill tro på Jesus. Herren vare lof!

Tillkännagifvande.

Den *7 och 8 mars* firar Uppsala student-missionsförening sin 30-årshögtid. Flera framstående missionstalare komma att medverka. Alla f. d. medlemmar inbjudas att deltaga. Anmälan om deltagande torde, i och för anskaffande af rum, snarast möjligt insändas till föreningens ordförande: *teol. stud. Sigfrid Eriksson, Odensgatan 12 B., Uppsala.*

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under januari månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
1.	Insaml. vid småbarnens egen sångafton på miss.-hemmet 1/1	5:	29
2.	Sv. Lärarnas mfg till D. Landins underhåll gm K. H., Gtbg	300:	—
3.	»En gammal missionsvän», Styrestad, gm J. R., Norrköping	13:	—
4.	Ur en missionssparbössa gm d:o	7:	—
5.	Gm Lunds missionssällskap gm G. H.	5:	—
6.	Kollekt i Ulricehamn gm G. T.	28:	50
7.	G. T., Ulricehamn	50:	—
8.	K. F. U. M:s missionskrets i Gtbg till Andr. Ericssons underh.	100:	—
9.	S. St., Stockholm	200:	—
14.	Sparb.-medel från J. O. B., gm S. N., Skellefteå	48:	12
15.	D:o från K. O., gm d:o	3:	16
16.	»Juloffer» af H. M., gm d:o	20:	—
17.	D:o af G. S., gm d:o	15:	—
18.	D:o af L. E S., gm d:o	5:	—
19.	D:o af M. Ö.	5:	—
20.	Ryds syförening gm K. N., Jkpg	100:	—
21.	Bankeryds kristna frilörsamling gm d:o	50:	—
22.	»Juloffer» gm d:o	5:	—
23.	E. H.	10:	—
24.	Hvetlanda mfg sparb.-medel gm V. P.	67:	—
25.	M. L., Hedemora	5:	—
26.	»Tackoffer till Herren»	30:	—
28.	A. L. sparbössemedel gm C. A.	6:	30
29.	G. A. S. till missionär Stålhammars underhåll	1,000:	—
30.	Kollekt vid Nyårsbön i Svärdsjö kyrka, gm L. A. O.	10:	—
31.	D:o vid missionsstund i Enviken gm O. G.	11:	50
32.	Syföreningen i Svärdsjö, gm A. L.	20:	—
33.	Kollekt i Åshammar, gm A. J. A.	18:	40
34.	Sparb.-medel från Hagmuren gm P. O. A.	18.	50
35.	Kollekt i Storvik gm C. L.	14:	12
36.	D:o vid missionsstund i Ofvansjö kyrka gm J. E.	53:	50
37.	K. B., Tranås	300:	—
38.	L. H. L., Visby	10:	—
	Transport	2,534:	39

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	2,534:	39
39.	Kinamissionskretsen i Gtbg till E. Ohrlanders underh.	225:	—
40.	Hörsta kristl. församl. till Axel Hahnes underh. gm. A. J.	28:	—
41.	Ungd.-fören. Senapskornet, Habelsbolet, gm T. B.	27:	—
42.	E. A., Bredebolet gm d:o	5:	—
43.	Sparb.-medel från skolbarnen i Valleberga S. folkskola gm A. L.	5:	—
44.	Ur lärarens sparbössa gm d:o	11:	50
45.	Lomaryds allmänna syför. gm D. A. Ä.	45:	—
50.	Försålda ex. H. S. Ö. gm J. N.	12:	30
51.	E. R., Stockholm	20:	—
52.	»Herren löser fångar»	13:	—
53.	Vid sparb.-tömning i Betesdakyrkan, Sthlm 6/1 1914	385:	10
54.	»En löst fåle»	2:	—
55.	»Juloffer gm A. G., Djursholm	50:	—
56.	D:o af L. G—e och M. G—e gm J. J.	20:	—
57.	D:o af B. O—n gm d:o	5:	—
58.	D:o af R—n gm d:o	2:	—
59.	D:o af E. G—s gm d:o	1:	—
60.	D:o från Vänersborg gm J. S.	30:	—
61.	Insaml. ettöringar af vänner i Köping 1913 gm A. H.	27:	80
62.	K. B. gm A. H.	2:	—
63.	Rab. å H. S. Ö. och S. L. från M. F., Herrljunga	15:	81
64.	»Onämnd» gm F. M., Glemmingebro	4:	57
65.	A. H., Köping, till Barnens Hem	5:	—
66.	Sparb.-medel, E. W., Karlstad	23:	55
68.	»För försvars- och eröfringskampen i Kina»	25:	—
69.	C. A., Visby	26:	60
70.	Sparb.-medel 4/1 gm J. U., Värnamo	26:	68
71.	Kollekt gm d:o, d:o	40:	—
72.	R:s missionsask gm A. K., Linköping	5:	45
73.	I. W. gm d:o, d:o	5:	—
74.	R. A., Gefle	30:	—
75.	»Mammas sparbössa» gm R. A.	15:	95
76.	Barnens d:o gm d:o	13:	17
77.	En liten blomma vid vår Änkedrottnings bår, H. E.	10:	—
78.	»Offer för 1913», W. G., Tibro	15:	—
79.	J—l	200:	—
80.	L. M. F. till Maria Nylins underhåll	300:	—
81.	H. S., Uppsala	25:	—
83.	K. M. till Barnens Hem	10:	—
84.	S. P., Norberg	25:	—
85.	O. L., Nol, »Herrens tionde»	10:	—
86.	Kollekt vid missionsfest i Hackvads kyrka 6/1 gm A. N.	35:	—
87.	A. L. N. sparb.-medel gm d:o	15:	08
88.	A. L. d:o gm d:o	6:	71
89.	M. L., Simrishamn	5:	—
92.	E. H., Hjo, till M. Ringbergs underhåll	50:	—
94.	H. T., Hedemora, sparb.-medel	8:	—
95.	L. L.	4:	73
96.	A. G., Grönskåra, sparb.-medel	15:	—
97.	E. K., Högsbyårhult	6:	—
98.	A. N. W., Korsnäs	50:	—
99.	T. T., ett sportnöje för barnen på hemmet	10:	—
100.	F. till Barnens Hem	5:	—
102.	»Juloffer» insaml. gm A. B., A. L., M. N., G. S., C. G., S. S.	80:	25
103.	D:o gm G. T., Kåge	3:	37
104.	Sparb.-medel från L. B., Bergsbyn	1:	38
105.	Kollekt och sparb.-medel vid missionshögtid i Flisby 6/1	109:	18
106.	»Juloffer» gm E. B., Flisby	17:	97
107.	Sparb.-medel från Kinne Vedums mfg	43:	59
108.	»Mamma» gm A. J., Alingsås	25:	—
109.	Sparb.-medel från söndagsskolb. i Boda gm G. S.	16:	35
	Transport	4,790:	48

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	4,790:	48
110.	B. S., Figeholm	5:	—
113.	C. M. till Barnens Hem	10:	—
114.	Söndagsskolb. sparbössa gm K. J.	13:	50
115.	A. H., Simtuna	15:	—
116.	K., d:o	5:	—
117.	Mfg i Bärby gm A.	3:	—
118.	D:o i Krylbo gm G. A. K.	25:	—
119.	D:o i Broddbo gm E.	5:	—
120.	S. O., Sala	20:	—
121.	»Onämnd» rest ur sparbössan för 1913	9:	26
122.	A—n, Lindesberg	50:	—
123.	Karlslunda syföreuing gm K. B.	50:	—
124.	»Tackoffer för fred och goda dagar, från A. S., Ullevi»	10:	—
125.	G. G., Motala	7:	37
126.	H. G.	50:	—
127.	Mark. 16: 15	7,550:	—
128.	Bidrag från Häfryd gm O. K.	20:	—
129.	B—s sparb.-medel gm M. T., Tranås	5:	—
130.	G. C. D.	22:	30
131.	H. P.	20:	—
132.	Sparb.-medel från Stadsmissionens Barnhem	10:	—
133.	D:o från E. H., Hålland	11:	55
134.	»Juloffer» insaml. af K. R., K. Ö., M. Ö., och S. N., gm S. N., Skellefteå	30:	—
135.	E. H., Landskrona	7:	50
136.	Galtås mfg gm A. J.	20:	—
137.	A. C., Skönnarbo	6:	—
138.	Vänner i Undersåker, insaml. Trettondedagen gm J. Å.	51:	04
139.	Sparb.-medel gm d:o	4:	23
140.	»Missionsvännen» i Kumla gm H. F.	100:	—
141.	Sparb.-medel gm H. B., Hofva	30:	—
142.	»Juloffer» gm d:o, d:o	30:	50
143.	D:o af onämnd i Jesu namn, till Barnens Hem gm H. B.	25:	—
144.	»Missionsvännen» i Kumla till Barnens Hem gm H. F.	50:	—
145.	»Onämnd» till Barnens Hem gm H. B.	5:	—
147.	E. P. till M. Ringbergs underh.	100:	—
148.	Sparb.-medel från Hassle mfg gm S. A.	93:	75
149.	D:o från Mörtvik gm d:o	19:	75
150.	D:o från J., Navekälle, gm d:o	10:	—
151.	»Juloffer» af S. W. gm d:o	5:	—
152.	K. F., Laxå	10:	—
153.	Sparb.-medel från Kinne-Kleiva och Kjestads mfg gm M. J.	90:	75
154.	Sparb.-medel från S. A. gm B. W., Figeholm	30:	—
155.	E. A., Visby, gm M. S.	10:	—
158.	S. A., Brodderud, rab. å H. S. Ö. till Barnens Hem	13:	12
159.	Kinagruppen i K. F. U. K., Gtbg, gm K. M. A. till A. Forsbergs underh.	600:	—
	K. F. U. K:s Centralförening, d:o gm d:o till M. Björklunds underh.	600:	—
160.	Sparb.-medel K. F., Näsåker	6:	50
161.	D:o T—y gm d:o	3:	50
162.	»Juloffer» från missionsvänner i Källunge och Vallstena gm A. B.	20:	—
163.	K. B. N., Jämsenum	25:	—
164.	»Ur bössan», B. J., Sigtuna	18:	—
165.	»Maria», Ef. 3: 20, 21, gm A. T., Helsingborg	15:	—
167.	Bogle mfg:s arbetsförening gm K. N.	56:	—
168.	Sparb.-medel gm A. J., Luleå	22:	—
169.	M. A. till M. Ringbergs underh. gm S. A. J., Luleå	5:	—
171.	A. T.	50:	—
172.	S. E., Stockholm	10:	—
173.	Ullervads mfg gm J. F.	25:	—
174.	M. D., Tranås, gm K. B.	2:	—
175.	Myrhults mfg gm H. I.	20:	—
	Transport	14,927:	10

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	14,927:	10
176.	Sparb.-medel fr. vänner i Älgarås gm d:o	17:	82
177.	P. G. P., Kungsbacka	200:	—
178.	Sparb.-medel, A. L., Hemse	18:	75
179.	Rydaholms mfg, resebidrag till N. Högman gm P. M. B.	10:	—
180.	Kinesernas vänner i Värnamo, resebidrag till d:o gm J. U.	10:	—
181.	Kollekt i Edsbergs kyrka gm G. W.	27:	38
182.	D:o i Gropens missionshus gm A. N.	5:	—
183.	D:o i Fjugesta missionshus gm E. K.	10:	—
184.	D:o i Knista kyrka gm J. A. K.	8:	—
185.	D:o i Hidinge kyrka gm G. Z.	25:	70
186.	D:o i Nora missionshus gm. S.	12:	86
187.	D:o i Lindesberg gm K. E. J.	10:	—
188.	D:o i Lanna missionshus gm J. H.	13:	33
189.	D:o i Kumla församlingshus gm G. P.	24:	22
190.	D:o i Hallsbergs missionshus gm P. O. N.	10:	31
191—200.	»Juloffer» insaml. gm E. S., Kumla	60:	—
201.	S. J., Örebro, resebidrag till N. Högman	10:	—
203.	Jönköpings mfg till missionär och fru Bergs underh. gm K. R.	2,183:	88
204.	D:o gm K. R.	140:	—
205.	E. G., Sollefteå	20:	—
206.	Ingelstorps och Valleberga arbetsfören. gm E. T.	25:	—
207.	Ukna mfg gm V. Ö.	25:	—
208.	»Juloffer» insaml. af L. S., V., och Å. E., gm A. B., Skellefteå	14:	65
210.	I. W., Ishult	10:	—
212.	Åhnults missionsförsamling gm K. I.	30:	—
213.	Husaby mfg sparb.-medel gm J. J.	45:	—
214.	Sparb.-medel från Melby gm. J. A. J.	125:	—
215.	Från syföreningen i Eknäs gm P. A. B.	181:	10
216.	»För kaffe» gm d:o	6:	39
217.	Insamling i sparbössan gm d:o	24:	66
218.	D:o d:o å pastorsexp. gm d:o	4:	70
219.	Testamente efter P. M—n, Halltorp gm d:o	437:	—
220.	»Onämnd» gm d:o	5:	—
221.	»Kinas andel» från O. M. A. gm A. B., Skellefteå	25:	—
222.	I—l	200:	—
223.	Sparb.-medel från Hassle mfg gm S. A.	8:	42
224.	Kinesernas vänner i Värnamo, resebidrag till N. Högman gm J. U.	5:	—
225.	Kollekter och bidrag vid C. F. Bloms resa i Östra Härad	248:	29
226.	Kollekt i Lemnhult gm A. P. A.	4:	94
227.	D:o i Slättåkra gm G. S.	15:	—
228.	D:o i Mamrelund gm J. P. S.	10:	88
230.	H. R:s sparbössa gm E. G., Sollefteå	35:	43
231.	Sparb.-medel från M. P., Göteborg gm K. B.	5:	—
232.	D:o M. O., Hällsö, gm d:o	7:	05
233.	D:o C. C., d:o gm d:o	9:	12
234.	»Tackoffer»	5:	—
235.	Ur en sparbössa, P. P., Hålland	6:	—
236.	Kollekt vid Kinamöte i Örebro 18/1 gm S. J.	133:	46
237.	Insaml. af söndagsskolb. i d:o gm d:o	6:	58
238.	Resebidrag i Örebro till Andr. Ericsson gm S. J.	15:	—
239.	Bönekretsens i d:o sparbössa gm d:o	14:	07
240.	E. A:s sparbössa, Örebro, gm d:o	6:	—
241.	I. L., d:o	3:	—
242.	Kollekt vid Göksholm gm A. T.	10:	—
243.	H. N., St. Mellösa	10:	—
245.	T. H.	25:	—
246.	»Tackoffer»	50:	—
247.	»Juloffer», A. H., Mariestad	17:	76
248.	Sparb.-medel från Nora gm H. D.	87:	—
249.	»Juloffer» gm F. G. D., Götene	15:	—
250.	»Ur sparbössorna» gm K. H. N., Säfsjö	15:	—
	Transport	19,670:	85

N:o		Kr.	Ö.	
	Transport	19,670:	85	
251.	E. E., Saltsjöbaden	30:	—	
252.	Sparb.-medel från Björnö gm M. H.	20:	—	
253.	»Juloffer» från Näfvelsjö skolhus gm C. O.	10:	—	
254.	Frivilliga gåfvor på symötena i Öhrviken gm A. O.)	29:	09	
255.	Ur I. O:s sparbössa gm d:o	6:	27	
256.	Ur A. O:s d:o gm d:o	2:	50	
257.	S. G., Flisby, gm E. B.	10:	—	
258.	S. J:s sparask gm d:o	7:	59	19,786: 30

Särskilda ändamål:

10.	S. St., Stockholm, till missionär Berglings opieasylverksamhet	100:	—
11.	S. St., d:o för evang. Peh yün-tings underh.	150:	—
12.	S. St., d:o, för evang. i Yuncheng	200:	—
13.	Betlehemskyrkans barnmfg underh. för fyra kinesiska gossar	200:	—
27.	E. S., Ljungby, 1/2-årsbidrag till bibelkvinna för Ingeborg Ackzell	75:	—
46.	Bäckershofs syförening till R. Berglings verksamhet gm H. J.	30:	—
47.	M. E:s sparbössa till d:o d:o gm d:o	12:	15
48.	Bäckershofs söndagsskola till R. Berglings söndagsskola gm H. J.	5:	30
49.	Forsa Bruks d:o till d:o d:o gm d:o	6:	15
67.	Bönekretsen i Norrköping till skolverksamheten i Berglings distrikt	180:	—
82.	H. och E. A. L., Järpen, till missionär Bergs verksamhet	10:	—
90.	Erstorps kristl. ungdomsfören. till Feng Shih-ts'nens underh.	100:	—
91.	L:a Svenska Barnt. Exp. Jönköping, till skolverksamhet i Kina	12:	—
93.	M. L. E., Stockholm, för Ho Ü-chengs underh.	50:	—
101.	E. och M. T., Tranås, för reparationer på O. Carléns station	121:	20
111.	För sommarhemmet i Kina från sparbössan på Gunnarskog	1:	68
112.	»Tackoffer», till missionär Carlén för reparation å stationen	50:	—
146.	»Missionsvännen» i Kumla till skolorna i Kina gm H. F.	200:	—
156.	E. A—n, till skolorna i Kina	100:	—
157.	Missionsvänner i Styrestad till opieverksamh. på Berglings station gm H. S.	52:	—
166.	S. N. till skolarbetet i Kina gm A. T., Helsingborg	4:	50
170.	S. A. J., Luleå, för evang. Tsao Ching-hos underh.	100:	—
202.	O. A., Kristdala, till Anna Ericssons barnverksamhet	40:	—
209.	P. E. W., Stockholm, för evang. Chang Hsio-hais underh.	40:	—
211.	H. T. och E. B. till evang. underhåll i Yuncheng	50:	—
229.	M. A., Nye, till predikotält	5:	—
244.	I. L., Örebro, till tvaktatsspridning	2:	—	1,896: 98

Summa under jan. månad kr. 21,683: 28

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lof; tacken honom, lofven hans namn. Ty Herren är god, hans nåd varar evinnerligen och hans trofasthet från släkte till släkte.

Ps. 100: 4, 5.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.